

ربع دوم از کتاب مشکوة الادب ناصری

از پی دران بخواهم خواند و از معادن رسالت و انبیاءم بخواهم یافت و مانند مردمانی که زنده از شدت درد و الم بزوشتن
پچان و ضرورتشان بخواهم بود و چون مدی اند و هتاک و نمکین بالان و کریان بخواهم ماز و از روی یاس و صرا
ند بخواهم کرد و کزیت محل کریز و کریز و پنا، و مانی و انکر و به تمامت در جهان بیامند و با خبر در میان ایشان جدائی افتا
و من نیز که از پس ایشان بجهان آمده ام بزودی با ایشان همسان و یکسان خواهم گشت و **مَنْ كَرِهَ مَرَاتِبَ الْعَالَمِ
وَعَضَاةَ فِطْرِ الْعَقُولِ بَدَّدَ كَرْبَ جَرِيحٍ فَصَدَعَتْ لَدُنْيَا تَحَا الدُّنْيَا فِكْرُهَا مِنْ نَوَ الْعِفْلَةِ
وَمِنْ عَجَبٍ كَيْفَ لَيْسَ كُنْ أَيْهَا مَنْ يَعْرِفُهَا وَقَدْ اسْتَدَّ هَلَتْ عَقْلُهُ لَيْسَ كُنْهَا وَتَرْتِزُ الْعَاذِيرُ وَ
وَحَسَاتُ أَبْصَارُهُمْ عَنْ عَيْنِ التَّدْبِيرِ وَكَلِمَاتُ الرَّاءِ الْآيَاتِ وَكُنْهَا مِنْ طَلَى الدَّفْعِ عَنِ الْقُرُونِ
الْمَخَالِيَةِ النَّاصِيَةِ وَحَالِهِمْ وَمَا بِهِمْ وَكَيْفَ كَانُوا وَمَا الدُّنْيَا وَغُرُورًا لَأَيَّامٍ وَشَمَلٌ هِيَ لَا تَوْعُونَ وَرَأَيْتُمْ
بِحَقِّهَا لَوْ هُنَّ تَقْسُ وَفِيهَا وَسَيَادِهِمْ أَوْ رَدْمٌ مَرَاتِبُ فَمِنْ غَيْشٍ وَخِصَاةٍ طَرَاةٍ عَقُولُهَا نَطَاةٍ رَابِيَا لِرَدْمِ
تَلْبِي صَرِيحٌ وَدَلِي زَحِيمٌ سِيسَ جِهَانِ مَا بَكَرَ بِرَجْمٍ سَكَفَتْ وَشَكَرَ اسَاخْتِ نِوَاطِرُ فَنُكْرُ وَدَايَفَتْ أَلْ أَنْ زَانِ خَيْرًا كِ
بِأَنْ لَذَتْ هَيْبَةُ رَدْمٍ سَبَبٌ غَلَّتْ خِيَا كَا هَيْبَةُ كَرَفَارِ غَلَّتْ بِرَدْمٍ وَدَرَجَانِ بِدَفْرَجَامِ دَرَطَبُ لَذَتْ زُرُوعِي تَعَاظِلُ هَيْبَةُ
يَكْذُشَتْ وَدَرِيَا بِيَانِ كَا رَجَانِ وَازْكَونِ كَارِهِيْنَ نَمُودُ كَا رَيْجَلُهُ نَمُودُ وَبِسَجِّ لَذَتْ وَسُتْرِي رَا حَاظِلُ نَيْبَةُ
مَرَا رَيْجَلُهُ مَجْرَبُ سَاخْتِ وَبِسِي سَخْتِ وَبِعِجَابِ اسْتَا رَسِيكُ لَدَا يَنْسَا سِي غُرُورِ نَمُودُ وَسُرُورِ سَكُونِ جَوِيدِ وَآنِ انْجَامِ
وَفَرَجَامِ رَادَا اسْتَا بَشْدُ بَا اِخَالَتِ دَرَطَبُ نَامَتْ وَسَكُونَتْ بَرَا يَدُ بَا اَيْكُ سَبَبِ هِيَانِ قَامَتْ وَسَكُونَتْ نَمُودُ
كُونَا كُونِ عَقْلُ أَوَارِ بُوْدُهُ وَضُرُوشِ اسْتَيْفَةُ مَعَاذِيرَا دَلِيزِرَا دَرَانِظَارِ اَيْشَانِ جَلُوهُ كَرُومِزِيْنِ دِهَشْتِ وَشَمَلُهَا
اَيْشَانِ زَاوَرِ يَافَتْ سَعَايِبُ تَدَا بِيْرُ فُكُو هَيْدِكِي فَنُونِ وَفَرِيْبِ وَآنِ آيَاتِ وَعَلَامَاتِ وَبِرَا كَنْدُهُ سَاخْتِ جَا مَاتِ وَتَبَا هَسَانِ
وَ دَرُ خُورِدِيْنِ تَرُوحِ لِيَهْ وَازْمَنُهُ بَالِيَهْ وَرُوزِ كَارَانِ بَرَكَنْدَشْتِ وَكِرْوَانِ كِرُوهِ دَرِجَمِ نُوْشْتِ وَآنِ اَعْلَابَاتِ وَ دَوَاهِي
دِيَا كَا بَرَا يَنْ جَا مَاتِ فَرُودِ آوَرْدُهُ وَحَسْكَونُهُ اَيْشَانِ زَاوَرِ حَالِي بَجَالِي دَرِ آوَرْدُهُ خَيْرُهُ كَرُودَا نَيْبُهُ اسْتِ وَحَسْبُ دُنْيَا وَغُرُورُ
اَيَّامِهِ عَوَامِ بَرَكَنْدَرَانِ وَآيَا مِي بَا شُدْ دُنْيَا كَرُوعُهُ سُوْزَا كَا وَشَا كِي اَنْدُوْهِنَا كَا كَرُوعِ مِشْرُوعِي لَنْ بِي كَنْدِيَهْ وَتَا مَلِ
بَا مَرَكِ وَتَبَا جِي اَنْ مَشْلِي اسْتِ كَا وَرَا سَاتِقِ اسْتِ وَقَدْ اَعْرَفَ فِي ذِمِّ الدُّنْيَا الْاَدْلَاةَ اَلْمُؤَدِّةَ اَلْمُؤَدِّةَ اَلْمُؤَدِّةَ اَلْمُؤَدِّةَ اَلْمُؤَدِّةَ اَلْمُؤَدِّةَ
فَكُنْ الْعَبُونُ نَحْرَ الْقُلُوبِ فَيَا دَمَا تُمْ دَرَسَتْ لِيْلَا لَمَعَالِمْ فَتَكْرَبُ الْاَنَازُ وَبَصَلَتْ فِي مَرْقَمِهِ مِنْ
عِجْرِ الدُّنْيَا وَتَدَقَّقَتْ وَرَنَّهُ الْحِكْمَةُ وَبَقِيَتْ قَرْدُ الْكُفْرِ اَلَا غَضِبْتُ حَمْدًا فَلَا اَجْلَعُ مِيعًا وَانْوَجَّ فَلَا
اَجْدُ مَشْتَبِكِي وَانِ اَبْكُمِمْ اَحْرَضُ وَكَيْتُ جَلْدُوقِي فِي الْقَلْبِ مِثْلِي اَوْحَةُ لَا اَلِطْفَاءُ بِحُورِ اَلْعَلَابِ وَاضْطْرَابِ اَيْشَانِ
سِيَا سَكُونِ وَاِيْنِ صَرِيحِ دَوْلَابِي مَابَانِ شُدْ رَرِ عَالَمِي هَرُوزَانِي دَرُكُوْهَشِ اَنْدَا اسْتَا نَمَا كَنْدُهُ وَسِيْدَا نَمَا بِمُودُهُ
وَ بَرَا يِ طَرُقِ نَجَاتِ وَرَا هَسْتِ كَارِي دَوْلَاتِ مَوَاعِلَتَا بَا زَنْمُودُهُ بَرَا يَنْ سَتُوَارِ بِيَا كِي كَرُودَنْدُ لَكُنِ اَيْبُهُ نَمُودُهُ
نَكُوْهَشْتَا كَا زِ هَرُوزَانِي بِيَا نِي بَا زَنْمُودُهُ اَنْدَا بِسَجِّ قَا يَدِي بَدِي نَمَا وَ بَرَا يَنْ نَمُودُهُ وَغُرُورِ خَيْرِي وَتَا رَكِيْبِ نَمُودُهُ
وَ اِيْنَمِ ذَا لَرِ اَفْغَانِ كَا دَرُ دَلِهَا اِنْبَا شَسْتُهُ كَرُودِ بَشْتَا يِ بَرُ دَلِهَا يِ خُوِيْنِ قَلْبَا يِ زَحِيمِ نَحْرِ كَرِيْتِ وَغُوبِ يَا بَا
وَ زِيَا يَا زَشْتِ بِمُوْ فَرُودُهُ وَتَبَاهُ كَرُودِ وَآنِ اَثَارِ دَعْلَامَاتِ نَا پِيْدُوْهْ نَمُوشِ اَقَا دَوَانِ نِيْزُورِ جَلْمَعِنِ رُوزِ كَا رَجَا يِ
كُرْفَتْ دُوْرُهُ حَكْمَتِ وَوَارْتَا نِ دَلِشِ كِي سُرُوْ پَرَا كَنْدُهُ شُدْ نَمُودُ مَنِ فَرِيْدَا وَجِيْدَا بَجَا يِ مَانْدَمِ مَانْدُ شَا حِ اَلْ اَبُوْنِي كَا**

احوال حضرت سیدالتاجین علیه السلام

یکشان دیگر شکسته باشد و ایدون بدون یار و یستی و بهمان صدیق از اندوه دل آشوب خواطر و سخن روزگار و
 فتن دهر جفا کار بسیکویم لکن شنونده نمی جویم و بهی با درد و الم سیمویم و کسی را که از درد خویش بدو شکایت
 بر م نمی پندم و اگر نخواهم بر آنچه بگویم و بگویم بگویم و اگر بشکایتی و صبوری کار کنم چگونه بجا
 تو غم زیرا که بدل اندرم چنان استی و سوزشی است که حلش را نیز ندانم و حق می آذکر حلاوة مذاق
 الدُّنْيَا وَعَذُوبَةُ مَشَارِبِهَا وَأَقْفَى آثار المُرْدِينَ وَأَنْتَهُم أرواح الماضين مع سبقهم إلى الغل
 وَالفسادِ وَتَخَلَّفِي عَنْهُمْ فِي فضا لَدِ طَرْفِ الدُّنْيَا مُنْقَطِعًا مِنَ الْأَخْلَاءِ فَرَادِي جَلِيلِ الْخَطْبِ لِنَفْسِهِمْ حَوَ
 وَخَانِي الصَّبْرِ حَتَّى كَانِي أَوَّلَ مُنْحَنٍ أَنْذَكُرُ مَعَارِفَ الدُّنْيَا وَفِرَاقَ الْأَحِبَّةِ فَلَوْ رَجَعْتُ تِلْكَ اللَّيَالِي لَعَهْدًا
 رَأَيْتُ أَهْلَهَا فِي صُورَةٍ لِأَرْطِقَهَا خَدَّيَا دَاوَرَمِ حَلَاوَتِ مَذَاقِ دُنْيَا وَشِرْبِي حَشَشٍ وَحَشِيدِنِ حَسْبِ نَهَائِي بِرُكْبَةٍ
 نَابِجَارِهِ عَذُوبَتِ مَشَارِبِ أَيَّامٍ وَكُوَارَانِي أَشَابِ مَدَانِ وَاشَابِ مَدَانِ نَاكُوَارِ رُوزِ كَارَانِ اِيْنِ لِيْمَانِ نَاپَايِدَارِ رَاوِ
 بَاثَارِ وَثَانِي نَاكُوَارِ بَايَنْكِ اِيْنِ رُوزِ كَارِ وَرُوكِ رُوزِ مِيكَدَانِ هَمَاهِي كَسَمِ وَارِزِي اِيْشَانِ كَامِ كِه مِ وَطَرِبِ
 كَامِ بَا مَدَا دِلْتَمِ رَسَاغَمِ وَبِه تَغْتَمِ اِرْوَاحِ بَرَكْدِ شَتْمَانِ بُوِي جُوِي مِ بَا بُوِي اِيْشَانِ خُوِي كِه مِ بَا اِيْنِكِه جَلَدِي اِيْتِ اِيْنِ هَمِ
 وَفَسَادِ اِيْجْبَانِ كَسْتِ بِنَا وَپِشِي بَا فِتْنِ وَبِرْسِ سَبْتِ كَرِشْتِ وَبِنِ اِيْشَانِ وَپِسِ نَا مِ وَرَفْعَالِه طَرْفِ نِيَانِي بَا
 وَچَارِ اَقَادِمِ وَازِ دُوسْتْمَانِ جَدِ كَرِ دِي مِ وَمِ اِرْفَعْدَانِ اِيْشَانِ وَآنِ دُوَاهِي بَرْكِ جِهَانِ كِه اِرْپِرْدِ سُوْرَشْتِ اِيْنِ
 آتَشِ رُوَانِ بِيْفِرُو دُو سَبْرِ وَشِكِيَانِي هَمِ خِيَانَتِ وَرَزِيْدِ مَعْنِي بَا اِيْنِكِه اِيْجْبَارِ اِرْجِهَانِ كَرَانِ شِ مِ حَالَتِ رُوزِ كَارِ بِنَا
 كَمُوشِ كَشْتِ وَبِيَا سِتِي بَرْكِ اِيَامِ وَنِيْرِكِ عَوَامِ وَحَوَادِثِ جِهَانِ شِيْ بَا كَرِ مِ وَتَجْمَلِ رُوْمِ تِه سَبُورِي بَا سِنِ نِيَانِي تِ
 وَمِنِ چَانِ شَدَمِ كِه كُوِيَا سَخْتِ كَسِنِ شَمِ كِه بِنُوسِ وَفُونِ اِيْنِ صَرْخِ بُوْتَسَلُوْنِ اِيْمُوْنِ وَازِ اِيْشَانِ بَا تَشِ وَرِشَانِ
 بَا تَشِ دِي مِ وَهَمِي بِيَا مَعَارِفِ دُنْيَا وَمَفَارِقَتِ جِهَانِ سُوْرَاكِ وَنَمِ اِنْذُوْرِيْتِ اِيْنِ كِه اِيْنِ سِلِ نَمَانِ نَمَانِي
 بَرَكْدِ شْتِ وَبِيْكَرِ بَارِهَ بَا زَايِدِ اِيْنِ بُوِي شِ اِيْجَالْتِي دَرِ خَوَاهِي اِيْمَتِ كِه بِيْجِ اُوْرَا كِه اِرَاوِ مَطْلُوْبِ شُوْ اِهَنْدِ شَمِ وَبِعِيْ نَاكُوَارِ جِهَانِ
 بِيْرُوْنِ شَدِه اِنْذُوْرِيْتِ رُوزِ كَارِ وَمَحْتَمَالِي بِيْمَا رَا نَزَارِ يَاقُوْتِه اِنِيْكَ بَعَالِمِي دِكُورُوِي اُوْرْدِه اِيْدَا كِه بِيْكَرِ بَارِ
 بَعْدِ سَخْتِ بَا زَايِدِ اِيْشَانِ اِيْجُوِي شِيْ بَا نِيْكَرِ دَانْدِ اِيْكَسَا نَزَا هِرْ كُوَارَانِي وَتِنِ سَانِي شُوْ اِهْ اَقَادِمِ كِرِ دُنْيَا اِيْجَالْتِ
 كُوَارِ اِيْجُوِي شَمِ وَفَمِنِ اِنْخَصَرَمِيْعَا بِنِيْ وَفَمِنِ اِرْشِيْدِ بِنِيْ وَفَمِنِ اِيْجُوِي وَفَمِنِ اِدْعِ اِيْجُوِي بَهْلِكِ
 اَلْاَمْوَانِي اَمِ لِيُوُوِ خَلِيْفِ اَلْحَيَاةِ وَكُلِّ يَبِيْعَتِ حَرْبِي وَكِنَا تَرِ بَعْبَرَانِي وَفَمِنِ لِيُعِدْنِي فَا بِيْكَرِ اِنْدِ
 سَلَبَتِ الْقُلُوْبِ لُبُّهَا وَرَفَا الدَّمْعِ وَحَقُّ اللِّدَائِي اَنْ يَذُوْبَ عَلَي طُوْلِ اِيْجَانِيْتِ اَلْاَلْبَانِي وَبِيْفِيْدِيْمِ
 وَقَدْ خَالَفُوْا اَلْاَمْرِيْنَ وَسَبَقُوْهُمُ وَاَمَانُ اَلْهَادِيْنَ وَوَكَلُوْا اِلَي اَنْفُسِهِمْ يَنْتَسِكُوْنَ فِي الصَّلَاةِ
 فِي دِيَا جِيْرِ الظُّلْمَانِ حِيَارِيْ وَكَلِيْلِ الْقَوْمِ دَاجِ نَجُوْمِه طُوَانِي لَانِجْرِي بَطِيْ خَفُوْقَهَا بِسْمِ كِه اِيْمِشِ
 وَكُوَشِ شُوْرِ كَشَا يِدِ وَبِعَا تَبِنِ وَخَا طَبْتِ سِنِ خُتْمَانِ لِيَا قِ يَابِ وَبَا سِنِ اِيْتِ وَاسْتَعَاثِ سِنِ رِشَانِ
 هَمِ اِيْتِ كِرِ دُو كِيْتِ كِه چُوْنِ تَبَا لِي وَنَظَرِ شُوْ دُو بَرِ وَبِرِ حَالِ وَحَالَتِ خُوِي شْتِنِ بَرِي سْتِنِ كِرَا يِدِ وَبِهْلَا كِ اِيْتِ
 وَكُوْهِيْدِ كِي بَا زَا مَانِ كَانِ وَرُوزِ كَارِ نَا بِنِجَارِ اِنَانِ بَانْدُوْهَ اِنْدَانِ دَرَا يِدِ وَسِنِ اِيْنِ اِنْدُوْهَ وَنَمِ بَا كِه سَبَا مِ وَبَارِ نِيْجِ
 وَهَمِ چُوْنِ نَزُوْكَدَارِ مِ وَحَالِ اِنْدِ اِيْجْبَارِ مِ اِيْمِشِ حُزْنِ وَانْدُوْهَ سِنِ اِيْتِ وَتَبَا سْتِ مَوْجِبِ رِيْشَانِ كِه اِيْمِشِ

ربع دوم از کتاب مشکوٰه لادب ناصری

هست و کیدت آنسکه بزین جمله چند و عبرت گیرد و بهین در زاری و گریستن مساعدت جوید همانا قلوب را لب و باس سکو
 شده یعنی انش از لهما و خرد از قلوب بر فقه و سبب این عواقب و فرجام دنیا می نماند خجسته انجام و انقلابات
 و تصاریف روزگار نا بنجار عقل و خرد بجای نمانده است و اشک دیدگان فرود ریخته و برای درد و علت نرسوا
 که سبب طول دوامدن از طبیبان رنجور تا آب و طاقت نماند و از آن دوری و بیابانی آب شود و چو خیزد
 باشد و جز این بهره یا بند با اینک فرمان حکمرانانرا مخالفت ورزیدند و از روزگار هدایت کنندگان در زمان راه پیکان
 و پس افتادند و نفوس خویش را بسکون در بوادی گمراهی سوختل شدند و در دیاجه ظلمات و تاریکیهای
 خطرات و هلاکات ماندند و کیره مستحضر و سرگشته بهر سوی میشوند با اینک شبی بس ظلماتی دستارگان پاید
 و از هر سوی مفاکها و کوه و الهادان بر کشاده و باین پنج و این گندی و ضلالت بر گزینان از این گونه
 مخاطریون شد و آن ممالک را باز پیود صاحب کشف الغم میگوید این فصل از کلام سخن نظام

حضرت رابعی از شعر ابرشته نظم در آورده بنکوا شا کرده است و هوندا
 فَادُكُنْتُ أَتَى مَا فَاتَ مِنْ رَمِي
 وَأَهْلٌ وَدِي تَمِيحٌ غَيْرَ أَشْنَانِ
 وَالْيَوْمَ إِذْ فَرَّقْتَ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ
 وَمَا حَيَاةُ أَمْرٍ أَضْحَى مَدَامِعُهُ
 نَوَى بَكَيْتُ عَلَى أَهْلِ الْمُرَايَةِ
 مَقْسُومَةٌ بَيْنَ أَحْيَاءٍ وَأَمْوَاتٍ

قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَإِنَّهَا تَطَوَّأَتْ طَوَائِفَ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ بَعْدَ مَفَادِقِهَا أُمَّةَ الدِّينِ وَشَجَرَةَ الشُّوْبَةِ الْوَقْوَةِ
 الدِّيَانَةِ وَأَخَذُوا أَنْفُسَهُمْ فِي تَخَالِيلِ الرُّقُبَانِيَّةِ وَتَغَالُوفِ الْعُلُومِ وَوَصَفُوا الْإِسْلَامَ بِأَحْسَنِ صِفَائِهِمْ وَتَلَاوُ
 يَأْتِي سِنَ السَّنَةِ حَتَّى إِذَا طَالَ عَلَيْهِمْ الْأَمَلُ وَبَعْدَتْ سَلِيمَةُ السَّقْمِ وَأَمْتَحَنُوا بَيْنَ السَّادِقِينَ رَجَعُوا عَلَى
 أَعْقَابِهِمْ نَاكِبًا سَرَّ سَبِيلَ الْهُدَى وَقَدِّمَ الْجَنَّةَ بِنَفْسِهِمْ تَحْتَ الدِّيَانَةِ تَسْبِيحَ خَاسِبَةِ الْأَبْلِ
 تَحْتَ أَوْدَانِ الْبَزْلِ وَلَا يَحْرُزُ الشُّوْبَةَ إِلَّا بَأْوَانِ جَرْتٍ وَلَا يَبْلُغُ الْغَايَاتِ إِلَّا سُبُوقِهَا
 و بخود بستند و روی از این مت بعد از مخالفت نما از پیشوایان دین و شجره نبوی آن تاوردخت و مبارک اصل
 هسیل نبوت و پیغمبری اخلاص دیانت را یعنی شدید بن دین شدند و نفوس خود را بنحال رهبانیت و بیم و ترس
 از خدای و محرمات ابد داشتند در علوم غلو نمودند و اسلام را پس بگو تر صفات خویش بوصیف کردند و درین
 سنت فرود آمدند تا بنکام میگرد روزگار بر ایشان بد را کشید و سختی و صدمت و سخت آرایشان دور ماند و سخن
 صادقان متخین شدند و بنکام از پیش در یافتند راه هدایت و راستی و اعلام نجات و رستگاری روی و پس
 کردند و ناگه مانند می تفتیح و دست بختند یعنی میخواستند خود را از جاده اسلام و تکالیف دین بیرون بکنند و میدان
 میطلبیدند و نفر میخواستند در زیر اجزاء دیانت و عقل و سنبلینهای دین یعنی تکالیف دینیه مانند نمر جبین شتران ضعیف
 آبخه و اندک طاقت که در کنار وزیر شتران شدید القوه و عظیم البخچه مانند یعنی در قول تکالیف شرعیه و قواعد و اجراء
 دینییه و حمل انبئات و شرایط اسلامیه سنت و کابل و بی ثبات و قوام گردیدند و حال آنکه اگر چند چار پاپان پست و درین
 بشتاب و تعجیل رفوان کردند با مرکبهای اسپیل و نیک ترا از توانند همانند شد و نیز نهایت و غایت بیچگاری بخوب
 همیشه جبین و ازین سبقت کوشش کردن توان رسید یعنی پیش کنجی برینج و بیسج نوشی بی مشینت نیاید و تا

احوال حضرت سیدنا جیدین علیه السلام

میدان ازایش امتحان و بقره خلاص رحمت بزند و بنا برش آتش آرایش نشوند و سره و خاص بیرون نیایند و احتمال
تکالیف بزند و بر ریاضت و عبادت رحمت کشند و نیز در نیابند و شری بگزیند و بر مری بخیند و ذهاباً حرون الی
التقصیر فی امرنا و اجمعوا بمتشابه القرآن فَمَا وَلَوْهُ بَارِئَاتِهِمْ وَانْتَهَوْا بِمِثْلِ نَوْرِ الْمَجْمَرِ مِمَّا اسْتَحْسَنُوا بَعْضُونَ
فِي آخِرِ الشُّبُهَاتِ وَدِيَا حَيْرِ الظُّلُمَاتِ بَعِيرِ قَبَسِ نُورٍ مِنَ الْكِتَابِ وَلَا اِثْرَهُ عَلِيمٍ مِنْ مِطَانِ الْعِلْمِ بَعْدَ بَرِّ
مُنْبِطِينَ رَعَمُوا انْتَهَمَ عَلَى الرُّشْدِ مِنْ غَيْبِهِمْ وَوَلِيٌّ مَنْ يَفْرَعُ خَلْفَ هُدًى الْاُمَّةِ وَفَدَّ دَرَسَاتِ غَلَّةِ
الْمِلَّةِ وَدَانِئَاتِ الْاُمَّةِ بِالْفِرْقَةِ وَالْاِخْتِلَافِ يَكْفُرُ بَعْضُهُمْ بَعْضًا وَاللَّهُ تَعَالَى يَقُولُ وَلَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ نَفَرُوا وَاِنَّا لَمُنَافِرِينَ بَعْدَ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَمِنَ الْمُتَوَقِّفِ بِهِ عَلَى الْاِبْلَاحِ الْحُجَّ وَنَاوِيلِ
الْحِكْمَةِ الْاَلَا قَمَلِ الْكِتَابِ وَاَسَاءَ اُمَّةٍ الْهُدَى وَمَصَابِيحِ الدُّجَى الَّذِينَ اِخْتَجَّ اللَّهُ بِهِمْ عَلَى عِبَادِهِ
وَلَقَدْ كَذَّبَ الْاَخْلَاقُ سُدًى مِنْ غَيْرِ حُجَّةٍ هَلْ تَعْرِفُونَهَا اَوْ تَحَدُّوْنَهَا اَلَا مِنْ دُرْعِ الشَّجَرَةِ الْمُبَارَكِ وَبِطَانِ
الضُّفُوفِ الَّذِينَ اَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرِّجْسَ طَهَّرَهُمْ نَظْهَرًا وَبَرَأْتَهُمْ مِنَ الْاَلَا قَاتِ وَاَفْرَضَ
مَوَدَّتَهُمْ فِي الْكِتَابِ لَمْ الْعُرَّةُ الْوُثْقَى وَهُمْ مَعْدَنُ النَّوْءِ وَخَيْرُ حِجَالِ الْعَالَمِينَ وَثِقَتُهَا
وَاَيْمُرُومُ بَرُّو صِنْفِ شَدِيدِ كَيْ اَنْ طَبَقَهُ وَاَنْ نَوْعِ كَمْ ذَكَوْر كَرِيْمٍ وَاَيْشَانِ دَرَبَارَةٌ دَعْفَهُ هَسْتَدُ وِبَرَفْسِ فَوْشِ سْتَمِ
وَرَزِيْدُ وَطَبَقَهُ دِكْرُ دَرَامِ تَقْصِيْرُ نُوْدُ مِنْ قِصُوْرٍ اَزْ خُوَيْشِ تَجَاوُزُ دَاوُدُ وَاَرْقُصُوْرُ تَقْصِيْرُ كَرَانِيْدُ وِبِنِيْ وِعْدُوَانِ
يُذْرَفْتُنْدُ وِبَدَسْتِ وَاَمْتِ وَاَسْرَانِ دَرِ اَقَادِنْدُ وَاَرْسُوْرُ وَاَلَا يْتِ وَاَمَسْتِ وَاَصَا يْتِ اَبْلِ لَيْتِ سَلَامِ اَعْلِيْمِ
وَقَوَاعِدُ وِقَوَايِيْمِ وَاَحْكَامِ مَطَاعِ شَرِيْحِ شَرِيْفِ مَطَهَّرِ اَرَادَ مَقْصِدُ وَاَسْلَقُ خَيْرِ سَيَقِيْمَةٍ اِفْهَامِ نَاخِشْتِ خُوَيْشِ كَلِ كَرْدِنْدُ وِتَبْنَانِ
قِرَانِ خَوَانِ جَسْتِنْدُ وِدِرْ كَارِ وَاَمْرُ اَبَا حَتَّاجِ رَفْتِنْدُ وِتَسَدُّ اَزْ اِبْرَايْمِ وَاَسْلِقَةُ خُوْدِنَا وِبَلِ تَقْصِيْرُ كَرْدِنْدُ وِدِرْ اَجَابَا بَاوُوْ
كَلِ اَزْ مِيْمَرِ خَدِ حَسَنِيْ اَللّهُ عَلَيْهِ اَلرَّسِيْدَةُ اَسْتَبْعُوْرُ كَلِ نُوْدِ اَسْتَبْعُوْرُ كَلِ رِبَا نَقْتَدُ وِدِرْ اَنْخَارِ شُبُهَاتِ اَوَايِدِ
خَلَا تَبَدُوْنِ اِيْنِكُمْ بَفِرُوْرُ وِفِرُوْعِ نَبْرِيْ اَزْ كِتَابِ خُدَايِ اِيْمْرَاهُ بَا شَدِيْدِ اِيْمْلِكُ بَعْلِيْ اَنْطِطَانِ عِلْمِ بَعْنِيْ وِرَضَتْ نَا اَلِكُمْ حَقِيْقَتِ
عَالَمِ هَسْتِنْدُ مَثَلِ مِيْمَرِ وَاَمْمِ دَسْتِ يَافِقَةُ بَا شَدِيْدُ كَلِ سَبِيْبِ مَجْجُوْسِ بُوْدُنِ بَعْنِيْ تَقِيْمَةُ دَا شَتِنِ بِيْنَا كِ بُوْدِنْدُ وِرَسُوْرُ وِسْتَبْعُوْرُ
يَا اِيْنِكُمْ اَزْ اِيْمْرِيْمِ يَافِقْتِنِ اَزْ اَنَا كَلِ مَجْجُوْسِ مِيْدَارِنْدُ اَزْ اِيْمْرِيْمِ خَسِيْلِ عِلْمِ اَزْ دَارِ اِيْمَانِ عِلْمِ نَشَدُوْرُ وَاَسْلِقَةُ وَاَوَا مِمْ خُوَيْشِ كَلِ جَسْتِنْدُ
بِظَلْمِ وَاَضَلَالِ تِ دَرِ اَقَادِنْدُ وَاَكْمَانِ كَرْدِنْدُ كَلِ اِيْشَانِ دَرِ عِيْنِ خُوَايِ تِ بَسْرِ حَشْمِ رِشَادِ تِ وِبِجْ اِيْمْتِ رَا حَسْتِنْدُ اَبْعُوْرُ
اَنْتِ كَلِ اَمْرِ قِرَانِ مَجِيْدِ وَاَوْدِ سَعِيْدِ وَاَبْتِ لَا يْتِ وَاَمَسْتِ بِيْ وَاَوَا رُوْمَا زَكِ مَسْتِ وِبِرْ كَلِ نَبُوْ اَهْ قِرَانِ خَانِكُمْ
كَلِ رُوِيْ بَزْرِكِ بَرَايْنِ عَمِيْدِ تِ هَسْتِنْدُ وِقِرَانِ اَبُوْ اَهْ اَبَاتِ اَسْتَدِ لَا اِيْمْلَا يَنْدِ نَبَا يْتِ رَفْتِ يِهْ عِلْمِ قِرَانِ دَرِ خَدِ مَسْتِ
سَعْنُوْمِ عَلَيْهِ السَّلَامِ اَسْتِ وِتَقْصِيْرُ اَوَا بِلَانِ اَسْتِ تَقْصِيْلِ اَنْهَا مَجْمُوعِ عِلْمِ حَقِيْقِيْ اَوَسْتِ اَكْرَانَا كَلِ حُذْرِ عِلْمِ خَلَا بَزْرِيْمِ نَدِ
نَا قِصَابِيْ بَزْرِدِهْ اَنْدِ بَخُوْ اَنْدِ مَ اَوِيْلِ حِ تَقْصِيْرِيْ اَزْ قِرَانِ نَا يَنْدِ سَبَابِ اَضَلَالِ تِ وَاَعْوَا يْتِ وَاَمَا كَلِ اِيْشَانِ نَخَا اَهْ اَنْتِ
بِيْمْتِرِ نَعَا سِدِ وَاَقَا تِ كَلِ جِهَانِيَانِ مَادَا نِ قِيَا سْتِ بَانِ جَارِ سَتِ عِلْمِ بِيْمَانِ اَسْتِ اِيْنِ جَلْمَا وَاَضَلَالِ تِ كَلِ مَسْتِ
اَفَا قِ اَبَانِ كَرِ قَا زِنْدِ سَبَبِ بِيْمَانِ سَتِ چِهْ كِيْسِرِ اَبِ سِنْدِ مَيِ اَبِيْنَا وَاَوَا كَلِ سَشْمَايِ نَا سَشْمَايِ اَبِ سِنْدِ مَيِ اَبِ سِنْدِ مَيِ
عَدِيْدِهْ بَا زَرِ سِنْدِ اَزْ مَرْ كَزِ مَلْكُوْتِ وَاَجِبْرُوْتِ وَاَلَا هُوْتِ بَشْتُوْنُ وَاَزْ كَمَالِ غُرُوْرِ نَا دَانِيْ بَرِ كَرُوِيْ خُوْدِ رَا دَارَايِ اَسْرَارِ نَهَانِيْ
مِيْدَانِدُ بَا اِيْنِكُمْ سِيْچِيْكِ سِيْچِ نِيْدَانِدُ وَاَزْ سَجَا حِ وَاَعْوَا اَزْ اَكْمَانِ كَلِ بَا اِيْسْتِنْمِيْ شَتُوْنُ وَاَبِ سِنْدِ مَيِ اَبِ سِنْدِ مَيِ اَبِ سِنْدِ مَيِ اَبِ سِنْدِ مَيِ
مَرْ كَرَا

ربع دوم از کتاب مشکوة الأذن ناصری

گر گزانه میروند و بهر آن در هزاران منفاک ضلالت و کدوال غوایت چنان فرو میافتنند که تا آفتاب قیامت خبر بستگی و نیکی
 دانانی بیانی از آنجمله بیرون نتوانند شد و آیت که بعد از آن کلام شرافت انجام میفرماید بگردد که پس باز ماندگان این است
 استغانت و استغانت خواهند بود و شیخ از کمال استعجاب است و نیز دلالت بر آن دارد که بیرون آمدن هر کسی از عالم
 عظیم سبکس و بیخ چیز نیست و در صورت آنکه خلق ایشان نگرند و قتل معضل و کثایش شکل از حضرت ایزان نیاید
 چگونه دستکار خواهند شد و بگردد که پس چاره خواهند جست و حال آنکه اعلام ملت مندرس شده است یعنی نشانها و رایتها
 این را پس بقیه و از زبونی و نابخشودنی اهل دنیا فرسود و کشته یعنی چنان اشارت ترک گفته اند که گویا کشته شدند و گزانه آنها
 همیشه نرفته اند و است با اختلاف و جدائی نزدیک شده اند یعنی بعد از آنکه امام زاده استند و با آنکه نرفته اند و آنکال
 و در زنده لایب هیچ طبقه بزیب استقیمه طبقه دیگر سواتی خوابا کشت چه بنای جمله آنهاست و ناپا اربابی با خنده
 حجت است و البته متفق علیه خلق نخواهد شد و از نیروی اختلاف و تفرقه جماعت بیدار میشود و گرومی تا و دیگر را
 گزینند و خدای تعالی در نفسحت خلق و تلبیه ایشان میفرماید نباشید تا مانده اند و گرومی که تفرقه و اختلاف
 در زنده بعد از آنکه آیات بینه رسیده و علامات و افصح صحیح بیدارند پس کسبت آنکه سوئوق باشد بر اینها حجت
 آویز حکمت جز این کتاب یعنی آنکه کفران برای او فرو گشته و جز فرزندان اند و بی که چراغ شبر نشان بد است
 فرزند و الم صلت است و خدای ایشان بر بندگان خویش حجت ساخته و مخلوق را مصلح بیوده و بدون حجت و حساب
 و عقاب و ثواب گذاشته بعد میفرماید آیا چنین کسی اگر اهل کتاب باشد و تبا و یمن تغییر بوجوه است هر و محکم و ثبات
 کتاب ندای بجهت دانماشته و خالق را در همایک ظلمات و مساک شبها را بهر درانما که و جز از شاخهای
 - مبارک نمون و امامت شناخته اند و جز از بقایای صفوی که خدای جرح و پلید بر از ایشان گرفته یعنی باطن
 تری یا شان باطنی نوع انسان است و افتخاری دیگر دارد چه نوع بشری نو اند از نامت بشما من اجاسن سعایت
 زوال پاک و بهتری باشد چه به صفات نکوهنده از لوازم وجود است مثل آنکه خدای در قرآن میفرماید خلقت انسان
 بر خل و محنت شد و انسان عجز است یا ظلم و جهولت و از آن طرف بیست میفرماید شمار اسطر و طاهر ساختیم یعنی از
 هر نفسی با ستوده دور و هشتم پس معلوم میشود که این انسان جز آن نوع است فتای امر در بیگل بشری شایست
 صورتی در میان سنا آنهم در نظر آنکه صورت بین هستند و گزانه در انظار آنرا که راهی بیاطن نیز یافته اند نایستی و بیرون
 دیگر و چهره دیگر دارند و آیت که میفرماید خداوند فرود آن شجر مبارک و بقایای صفوت همایون را از آفات بهتری داشته
 یعنی از آفات مغوی که نتایج نفس اماره و وسوسه شیطان و دغدغه اندیشه بازگون و خیالات بیو ده سرگون که نتایج
 و غوایت است محفوظ نموده است و اینها نیز نموده بخیفات مطوره است و باز نیاید که جنس ایشان خبر از جنس این بشر است چه
 بشر را از این مخاطره و آفات گزیر و گزیریت مگر آنکه بصیانت خدای ماضی به بد کرد در راه ضلالت را سرد و گرداند
 مقصود از آفات ظاهری است زیرا که ایشان از همه کس تفاوت و بیاب متداوله و چارتر است و بعد از اثبات تیرا
 دو جات که برای آنم مذکور میفرماید و فضایل و مناقب و امتیازات ایشان را ظاهر نماید و اقامت بر این ساخته میازد آنوقت نیز
 سودت ایشان را خداوند در کتاب خود فرض و واجب کرده اند یعنی چون ایشان را این صفات جمده بیافرید و هر چه باید در این
 موجود فرموده و نور نشان جهانیا را فروز و فرغ بخشید و ایشان را ادلاء طریق هدایت و رشادت ساخت و خیر و سلام

مختصت
 بر نفسی کتاب معجز
 نظام

احوال حضرت سید الشاهدین علیه السلام

وصلاح و صلاح جهانیان را بوجود ایشان موقوف داشت لاجرم مودت ایشان یعنی دوستی ایشان و اطاعت ایشان از روی صمیم
 قلب و خلوص نیت بر جهانیان واجب گردانید یعنی بعد از آنکه این انوار ساطع را در ارضی خیر است غالبه و جهانیان مایه استیقام
 و فوز و صلاح گردانید البته دوستی ایشان بر جهانیان واجب و مفروض است و بعد از این میفرماید ایشان هستند عروة الوثقی یعنی
 باین صفات که در ایشان موجود است و دیگر مردمان محروم اند لاجله هر محروم سیر اتصال انکال و توسل لازم است پس ایشان محل
 توسل هستند زیرا که با آنکه عروة الوثقی و جبل المتین استوار است کارهای ایشان هستند و نیز ایشان معدن تقوی
 و پرین کارهای ماستند این نیز بنویسد مطلب پیش است چه تا این صفت نباشد عروة الوثقی را مصداقی نخواهد بود بعد از آن
 تشریح و توضیح میفرماید که بهترین بیامناهای عالمها استوار است یعنی بحسب حصول مقصود و حصول مقصد و عروج بمطلوب
 رشته محکم است بهتر است و نیز در اینجا معلوم میفرماید که این شمع عالم هدایت و انوار عالم رشادتند درین عالم صاحب
 بلکه در هر عالمی از عوالم و کرکری از مکر و هر زمانی از از نشد هر چه است ایشان هستند و هر کس هر جا خواهد و وصول یابد با آن
 و ذیل مراحم ایشان چنگ بیند و بغرغ انوار لاسه ایشان از ظلمات جهالت و شبها غایت شادمانی است
 و بهارستان در این در شادت و همگر دو از نظرات و نکات برد و جهان رشکار شود در کمال
 الیقین از حضرت علی بن الحسین علیهما السلام مرویت که فرمود **إِنَّ دِينَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ لَا يُصَابُ بِالْعُقُولِ
 النَّاقِضَةِ وَالْأَرَاهِ الْبَاطِلَةِ وَالْمَذَاهِبِ الْعَامِلَةِ وَلَا يُصَابُ إِلَّا بِالْإِتِّمَاعِ فَتَنَّمُوا لَنَا سَلَامًا وَمِنْ
 لِقْدَى بِنَاهِدِي وَمَنْ كَانَ يَعْلُ بِالْفِتْيَانِ وَالرَّأْيِ مَلِكًا وَمَنْ وَجَدَنِي نَعْبَهُ شَيْئًا نَمَانًا فَوَلَّاهُ
 نَفْسِي مَحْرَمًا كَمَا كَفَرْنَا بِالَّذِي أَنْزَلَ السَّبْعَ الثَّانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ وَهُوَ لَا يَغْلِبُ بِنِي دَرَمَاتٍ وَمَنَامَاتٍ وَكَتَابَاتٍ
 وَنِكَاتٍ دِينَ خَالِقِ الْأَرْضِينَ وَسَمَوَاتٍ أَمَا عَقُولُ نَاصِدَةٌ وَأَرَاهُ بَاطِلَةٌ وَمُقَاسِمٌ مِيزَانُهُ فَايَسَّرَ فَاسِدَةٌ مَعْتَادٌ دَرِيْفَتٌ وَ
 بَحِيْقَةٌ وَكَذَلِكَ بَارِزٌ سَيِّدٌ وَجَزَائِرٌ سَلِيمٌ مَعْتَادٌ بَارِزٌ دَانَتْ بِسِرِّهِ عَزَّتْ بِمَا بَسَلِيمٌ وَأَرَادَتْ
 أَرْجَاهُ ضَلَالَتٍ وَتَبَاهَى آسَاسُهُ بِأَفْتٍ وَبِرْكَسٍ دَرِافِعَالِ أَعْمَالُهُ أَقْدَاجَتِ هِدَايَتِ بَاقَتْ وَبِرْكَسٍ دَرِوَيْنِ
 وَذَهَبِ وَطَرَفِيَتْ شَرَحِ ابْوَرِجِيَّاسِ دَرِأِي خَوْشِيَتْ كَارِ كَرْدِ دَرِ تِيَهْلَاكَتِ وَتَبَاهَى نَاجِيَتْ وَبِرْكَسِ دَرِ
 أَجَارِ وَاحْكَامِ وَقَضَائِمِ مَادِدِ دَرِوْنِ خَوْشِيَتْ جَبْرِي دَرِ يَافَتْ بِهَانَا كَا فَرَكِ دَرِ يَدِهِ بَاشِدَ بَانَ كَسِيكُ سَبْعِ أَسْمَانِي
 وَوَالِئِ عَظِيمِ رَانَا زَانِ فَرَمُودَةً دَرِ حَالِيكُ نَبِيْدَانِدُ كَرْدِ بَچَكُ وَرِيْدَانِدُ فَصَلِّ لِي دَرِ جَارِ كَشْتِهَاتِ**

عده کتب

ذکر نضوع و خشوع و تذلل و رصا و توکل علی بن حسین

صلواته علیه

در کتاب کشف الغم مسطور است که در حضرت علی بن الحسین علیهما السلام از معاصی و کبریا در بیان آمد
**فَقَالَ بِيْنِي لِيْنِ بِيْحَتِي مِزَا لَطْعَامِ لِيْخَرِيْمِ وَكَأَيُّ بِيْحَتِي مِزَا لَدِيْعِيْمَةِ رِيْمِيْ بِرْكَسْتِ بِيْحَمِ اَزْ سَبْكَ اَزْ طَعَامِ خِيْمِ
 سِيْكَدَتَا ضَرِيْرُ رِيْزَانِيْ بَاوَرِ سَدَا اَزْ كِنَا هَاوُ جُو كَرَا بَتِ وَفَاجَتِ وَادِيْقَانِ دَوْرِيْ نَمِيْ جُو بَدُو مَظَاظِرِ خَانِ بَانَ
 وَخُشْرَانِ بِنْدِكِ رَا مَمِيْ نَا يَدِ اَزْ عَلِيْ بِنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ مَرُوِيَتْ وَآلِ كَانِ دَسُوِيْلُ اللهِ سَلِّ اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 وَآلِهِ بِقَوْلٍ فِيْ اٰخِرِ خُطْبِهِ طُوْبِيْ لِمَنْ خَلَقَهُ وَظَهَرَ سِيْرَتَهُ وَصَلَّى عَلَيْهِ وَحَسَنَتْ عَلَيْهِ**

نضوع و خشوع

در بیان

در بیان

ربع دوم از کتاب مشکوٰه الادب ناصری

وَأَنْفَقَ الْفَضْلَ مِنْ مَالِهِ وَأَمْسَكَ الْفَضْلَ مِنْ قَوْلِهِ وَأَنْصَفَ النَّاسَ مِنْ نَفْسِهِ
 میفرماید رسول خدا صلی الله علیه و آله در پایان خطب خویش میفرمود خوشا بر ذر کار آنکه نیکو است خوی او و کجا
 است نهاد و جود او و صالح است پنهان او و نیک است اشکار او و انفاق نماید از او پس زاید بر معیشت خود را
 و اما کفر ما بدار احوال خویش زاید بر حاجت خود را و با مردمان از در انصاف و اقتصار کار کند و بگر از حضرت امام
 زین العابدین سلام الله علیه مرویت که حضرت امیر المؤمنین علی صلوات الله و سلامه علیه عرض میکرد اللهم
 مَنْ تَلَى بِأَلْوَكُلِّ عَمَلِكَ وَالنَّفْوِضِ لَيْتِكَ وَالرِّضَا بِعَدْرِكَ وَالنَّسْلِ لِمَنْ لَحِقَ لَاحِظًا وَالنَّجْمِ وَالنَّجْمِ
 وَلَا تَأْخِرْ عَنَّا يَا رَأَى الْإِلَهِي سَجْدِي مِنْ مَنِّتْ كَذَا مِنْ تَوَكُّلِ كَرَمِ بَرْتُو وَتَفْوِضِ بَحْرَتِ تَوَرُّدِ نَمَائِ بَقْضَا وَتَقَرُّو
 و تسبیح و ذم از زبان تو نایب تمام و اندر چه که آنچه را تو مقتضای حکمت خویش و پس از آنکه بهشتی بشتاب تو
 و نیز در روزی علم و مصلحت خود پدیدار فرمائی و پس بخوانم ای پروردگار عالمیان از جمله مقصود است که چون در قضا
 قدس را در جهان و مشایخی او بل جلاله تاخیر و تغییر میبرد و آنچه او خواهد اگر چند در ظاهر بنده کار را که از اوست که از او
 شد و چون به اجزای اسپاسی و خیران خواهد بود پس اگر ندای بنده را به تسلیم و رضا و صبر و تحمل علی بصری موفق گردان
 و باین نعمت سر فرزند نماید عشقتی بزرگ است و از آن پس او را اندوه و آشکبانی نخواهد ماند و بر کد روزگار دل افکار
 نخواهد گشت و باین سبب بر دو جهان رستگار و شاد خواهد بود از زهری مرویت که حضرت امام زین العابدین
 میفرمود کَوْنَانِ مَنْ بَيْنَ الشَّرِّ وَالْمَغْرِبِ لِمَا اسْتَوْحِشْتُ بَعْدَ أَنْ يَكُونَ الْقُرْآنُ مَعِي أَوْ كَرَمِكِ بَانَ طَرَعًا
 شود که نامت سگان عالم میرد مرا ایم و حشمتی نیست بعد از آنکه قرآن با من باشد در سجرات انوار مسطور است که در خدمت
 امام رضا علیه السلام از پاره را به بلیت سخن میرفت کین عرض کرد آیا کسیکه از شما جاهد باشد با آن جاهدی که از
 دیگرگان است یکسان میباشد فرمود مساوی نیست همانا علی بن حسین سلام الله علیهما میفرمود لِحُسَيْنِنَا
 حَسَنَانِ وَلَسَيْتُنَا ذُنْبَانِ يَعْنِي بَرَاءِي نَسْكَو كَارَانِ مَادُ حَسَنَةً وَبَرَاءِي كِنَاهُ كَارَانِ مَادُ كِنَاهُ نَوْشْتَهُ يَشُودُ وَ
 کتاب امامی شیخ صدوق علیه الرحمه از طحاوسن علی مرویت که حضرت علی بن حسین سلام الله علیهما باین کلمات
 ضَاعَتْ آيَاتُ خَدَائِرِ سَخُونَةِ الْهَيْ وَغَيْرَتِكَ وَجَلَالِكَ وَعَظَمَتِكَ كَوَانِي مُنْذُ بَدَعَتْ فِطْرَتِي مِنْ
 أَوَّلِ الدَّهْرِ عَبْدُكَ دَوَامَ خُلُودِي رُبُوبِيَّتِكَ بِكُلِّ شَعْرَةٍ فِي كُلِّ طَرَفٍ عَيْنٍ سَرْمَدًا لَا يَدُ بِجِهْدِهِ
 الْخَلَائِقُ وَشَكَرِهِمْ أَجْمَعِينَ لَكُنْتُ مُفَضَّرًا فِي بَلْوَعِ آدَاءِ شُكْرٍ أَخْفَى نِعْمَةٍ مِنْ نِعَمِكَ عَلَيَّ وَكَوَانِي
 كَرِهْتُ مَعَادِنَ جَدِيدِ الدُّنْيَا بَانِيَانِي وَحَرَشْتُ أَرْضَهَا بِأَشْفَارِ عَيْنِي وَبَكَيْتُ مِنْ حَسْبِكَ مِثْلَ
 بُحُورِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ دَمًا وَصَدِيدًا لَكَ أَنْ ذَلِكَ فَلَيْلًا فِي كَثِيرٍ مَا يَجِبُ مِنْ حَقِّكَ عَلَيَّ
 وَلَوْ أَنَّكَ الْهَيْ عَذَّبْتَنِي بَعْدَ ذَلِكَ بِعَذَابِ الْخَلَائِقِ أَجْمَعِينَ وَعَظَمْتَ لِلنَّارِ خَلْفِي وَجَنَّتِي وَمَلَائِكَةَ
 جَهَنَّمَ وَأَطْبَقْتَهَا مَتِي حَتَّى لَا يَكُونَ فِي النَّارِ مَعْدَبٌ غَيْرِي وَلَا يَكُونَ لِي جِهَنَّمٌ حَطَبٌ سِوَايَ
 لَكَ أَنْ ذَلِكَ بَعْدَ ذَلِكَ عَلَيَّ فَلَيْلًا فِي كَثِيرٍ مَا اسْتَوْجَبْتُهُ مِنْ عُقُوبَتِكَ يَعْنِي بِرَسِيدِهِ شَدِيدٍ مِنْ كَثِيرٍ
 و جلال و بزرگی تو اگر من از اسقام که خمیر مایه وجود مرا آب استی عجم فرمودی از آغاز روزگار بمقدار دوام پرورد
 تو که پایانش نیست عبادت کتم ترا بهرمونی در طرز لعینگی و ابدا لا با دبا ندازه شکر گذاری و سپاس و زری جمله

وفا بکدام
 در کتب معتبره
 کلام
 است و غیره

احوال حضرت سیدالتاجین علیه السلام

آفریدگان بر اینده مقصود خواهم بود در اینک بالغ کردم و باز رسم پادشاه شکر پوشیده رفتی از نعمتای ترا که بر من ارزانی فرموده و اگر معدنهای آهین جواهر با آذینهای خود زرد روی کنم و زینهای آنها را با اشعار و پیکهای چشم حراست نمایم از بیم تو چون دریای آسمانها و زمینها از دیدگان خون و زرد آب زدوارم یعنی آنچه بپایم و باین افعال روز گذارم که اینکار را آشکار نمایم آنچه تا مدت دراز از آن حقوق فراوانی که برابر من بجاست بسی اندک خواهد بود و اگر تو آنچه از من بعد از این جمله مراد بکنی باز عذاب تمامت از دیدگان و چندان تن و بدن مرا بزرگ فرمائی که جهنم و صفت آن از من پر کرده و چند آنکه در جهنم خرم معذبی نباشد و درج را خرم نیزم و حلیمی نماند یعنی عذاب تمامت تحمیم تا سبزه من کین باشد آنچه در مقام عدل تو بر من در برابر آن عقوبت مای بسیار که من مستوجب آن هستم اندک است تمام حرف گوید بر ناظران آنچه شریف پوشیده نیست که مطالب آنچه بدست نیایستی در انظار غریب نماید و بی خود ایشان با ایشان بوسه رود که این مبالغت از چیت زیرا که هر کس باندازه مقام و منزلت خویش سخن میکند و از این حدیث معلوم میشود که خدای تعالی را در باره ائمه هدی سلام الله علیهم و مقامات جلالت و منزلت موهوبه ایشان آنقدر حقوق و بزرگی و شرافت است که اگر جمله آفریدگان نخستین و دو سپین اینمزان آوردند کسی از بسیار خوشی از اعشار آن نخواهد بود بلکه بیچوجه طرف میزان و شایسته و مقیاس نیست بشتر از اباسیل قطره را از نیل و ثمر را از بخر و رشحه را از بارچه داستان است ابو حمزه ثمالی از ابراهیم بن محمد حدیث کرده است که شبی از حضرت سیدنا سلام الله علیه شنیدم این کلمات را در مناجات عرض میکرد اَلْهِنَا وَ سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا لَوْ كُنَّا حَتَّى لَسَقَطَ أَشْفَارُنَا وَ انْجَبْنَا حَتَّى نَقْطِعَ أَصْوَانُنَا وَ قُنَّا حَتَّى يَتَبَسَّ أَفْدَانُنَا وَ رَكْنَا حَتَّى نَخْلَعَ أَوْصَانُنَا وَ سَجَدْنَا حَتَّى نَفْقَأَ أَحْدَانُنَا وَ اَكَلْنَا تَرَابَ الْأَرْضِ طَوْلَ أَعْمَارِنَا وَ ذَكَّرْنَا لَكَ حَتَّى تَكَلَّ السِّنْدَانَا أَسْتَوْ بِذَلِكَ مَحْوَسِيئِنَا مِنْ سَيِّئَاتِنَا يَفِي بِرِيسِيئِنَا مَهْمَا نَا اِكْرَحِنْدَانِ اَزْدِيْدَه اَسْلَبِيَارِيْمُ كِه رَسْتِنَا هُوِي دِيْدِي كَان مَافِرُو رِيَزُو چندان بمویم که آواز ما بریده کرد و چندان برپای شویم که پایهای ما ننگ شود و چندان بستایش و پریش تو خنده کردیم که رگها و پیوند مای ما از بیخ و بن برآید و چندان در نماز و نماز سرخاک بنیم و فروتنی نمایم که سیاهی دیدگان ما نابود کرد و چندان بستایش تو زندگانی کنیم که خاک زین را فروخوریم و چندان نام مبارک تو بر زبان آوریم که زبان ما کندی گیرد هنوز نه در خور و سزاواریم که مکنت کاری از تبه کاریهای ما از نامه کردار ما زوده کرد و صدوق علیه الرحمه در کتاب مالی میفرماید طاعت علی حدیث رانده است وقتی بر حجر الاسود بگذشتم ناگاه شخصی در حالت رکوع و سجود دیدم چون نیک نکرانم علی بن احسین علیه السلام بود با خویش گفتم ای نفس جان ما مردی نیکو کار از آل رسول نماز است سوگند خدای بیاست دعای او را غنیمت شمر و ببود پس مراقب بودم تا گاهی که از نماز خویش فرغت ایست و کفهای دست مبارک با سمان بر آورد و همی عرض کرد سَيِّدِي سَيِّدِي هَلِيْه يَدَايِ قَدْ مَدَدْتُهُمَا إِلَيْكَ يَا لَذُنُوبٍ مَمْلُوءَةٍ وَعَيْنَايَ بِالْبَرِيَاءِ مَمْدُودَةٌ وَ حَقِّي لِيْنِ دَعَاكَ يَا لَنْدَمٍ قَدْ لَلَا أَنْ تَجِيْبَهُ يَا لَكْرَمٍ نَفْسًا سَيِّدِي مِنْ أَهْلِ الشَّقَاوِ خَلَقْتَنِي فَا طَيْلٌ لِيْ كَأَنِّي مِنْ أَهْلِ الْقَعَادَةِ خَلَقْتَنِي فَا لَشْرَجَاتِي سَيِّدِي لِيْضْرِبَ لِيْ فَمَا مَعَ خَلَقْتَنِي أَعْضَاءِي أَمْ لِيْ شَرِيْبٌ لِيْجِيْمُ خَلَقْتَنِي أَمْ عَابِي سَيِّدِي

تختی از حضرت سید

افغانی و حاج علی بن سلام

صفت آن نیکو

رَبْعُ دَوْمٍ اَزْ كِتَابِ مَشْكُوْةِ الْاَدْبِیِّ نَاصِرِی

لَوْ اَنَّ عَبْدًا اِسْتَطَاعَ الْهَرَبَ مِنْ مَوْلَاةٍ لَكُنْتُ اَوَّلَ الْهَارِبِيْنَ مِنْكَ لَكِنِّي اَعْلَمُ لَا اَفُوْنُكَ سَيِّدِي
 لَوْ اَنَّ عَذَابِيْ مِمَّا يَزِيْدُ فِيْ مُلْكِكَ لَسَأَلْتُكَ الصَّبْرَ عَلَيْهِ غَيْرَ اِنِّيْ اَعْلَمُ اَنَّهُ لَا يَزِيْدُ فِيْ مُلْكِكَ طَاعَةٌ
 الْمَطِيْعِيْنَ وَلَا تَنْقُصُ مِنْهُ مَعْصِيَةٌ الْعَاصِيْنَ سَيِّدِيْ مَا اَنَا وَمَا خَطْرِيْ هَبْ لِيْ بِفَضْلِكَ وَخَلِّصْ
 لِيْ زِيْرَكَ وَاَعْفُ عَنِّيْ تَوْبَتِيْ بِكَرَمٍ وَجْهِكَ اَلْهُيْ سَيِّدِيْ رِزْقِيْ مَصْرُوْعًا عَلَيَّ الْفِرَاشِ
 تَقْلِيْبِيْ اَبْدِيْ اَحِبِّبْنِيْ وَارْحَمْنِيْ مَطْرُوْحًا عَلَيَّ الْغُثَّ اَلْيَسِيْلِيْ صَاحِحِ جِيْرِيْ وَ
 ارْحَمْنِيْ شَمُوْلًا قَدْ تَنَاوَلَ الْاَقْرَبَاءُ اَطْرَافَ جَنَازَتِيْ وَارْحَمْنِيْ
 ذَلِكَ السَّنَةِ الْمُنْظَمِ وَحِيْثِيْ وَغَيْرَ بَنِيْ وَوَجْدِيْ سَعِيْ اَسِيْدِ وَاَقَامِيْ مِنْ هِمَا
 از این است که با کمال امیدواری به پیشگاه رحمت تو برافراخته ام در حالتی که از کنا، آن است
 و این دو چشم من که با امید دراز بجزرت بسیار تو برشیده و باز است همانا شایسته است بر آنرا که از حاکم
 ندانم و بشما می‌روم امیدواری و ذلت و سکت ترا بخواند و ببغضت و سکت نماید تو او را بغض و کینه حاصل
 اجابت فرمائی ای سید من بیخندم ایام را در زمره بد بختان آفریده باشی تا بر این گریه روزگار زندگان بر توبی
 و مذمت سپای کارم یا خوش بخت و سعید خلق فرموده باشی تا خرسند و امیدوار روزگار سپارم ظاهر منسوب
 این کلمات اینست که ندانم در بدایت خلقت و عالم ذر آن استعداد و قابلیت که با من بود و دستم چه بود و طالب چه
 آیا ضلالت و گمراهی خواست و شقاوت بر شادان و هدایت و سعادت بر حجج دارد و در دنیا اعمال شایسته را
 چون مال مردمان شقی است و شر او را مکافات اشقی خواهد بود یا بعکس است عاقبتش بخیر و عاقبت معروفست با بخله عرض
 بلند اسبند من یا مرا و اعضای مرا برای آن آفریده باشی که دستم خراب گزما می‌پسین باشد یا رود او امعا، مرا
 برای آنما میدانم که چه چیز آفریده باشی ای آقای من همانا اگر هیچ بنده را آن یزوبودی که از خنک اقدار
 مولای خویش را بیک وقت کس که از پیشگاه غفلت و سلبت تو بگیرد من بودم لکن اینک میدمم بهر کجا باشم از
 است احتیاج و پند آفتاب تو بیرون نتوانم بود ای مولای من که بدانم رنج و شکنجه داشتن من خیریت که بر کشور و
 فرونی و قهرمانی توبه ای از تو سکت بگیردم نامم ابراهیم عذاب و کمال خود شکیبانی دهی لکن نیک دانستم
 که فرمانبرداری فرمان بران برنگ تومی آفریده و نه گناه گناه کاران از مملکت تو بجا بیاورم این را چکار با کار و
 کردار و نظر و بیت خویش تا ببل نو در بر من حبش و با پرده عفو و رحمت بر من بپوش و از ملامت و کوهش من بگرم
 خویش در که را پروردگار، سید من بر من بخشش و مهربانی کرد در آن هنگام که در بستر مرا با کفنده تو مود دوستی من
 مرا از انبوی بد انبوی بی زیر و روی کنند و بخشش فرمای که بیکه جمایکان صاحب بهنجار کار من بر شستن
 و بر فراز شستن بجا بکنند و مرا بخشش فرمای بدان هنگام که نزدیکان من مرده مراد تخت و جنازه من بر دوش
 کشند و بر من مهربانی فرمای که بیکه مراد تار کینای کوربان ترس و تنهایی و وحدت جای دهند با بخله طاق
 میگوید چون این سخنان بشنیدم چندان بگریستم که ناله ام بلند گشت اینوقت آنحضرت بمن ملاحظه فرمود ای یار
 چه چیز ترا بگریستن آورد آیا شایسته گناه کاران این نیست عرض کردم بچیب من بر خدای واجب است دعای ترا
 باز کرد اند با اینکه محمد صلی الله علیه و آله جد تو باشد با بخله طاق و مس میگوید در آن حال که ما بر این منوال بودیم بناگاه چهره

احوال حضرت سید التاجین علیہ السلام

بهاستوضون وعلیها حریصون
والبیاد اذیبتکم وعلیها
تکونون وعلیها تفرجون
وعلیها تفرجون وعلیها
تکونون وعلیها تفرجون

از یاران آنحضرت نمایان شدند پس روی مبارک ایشان کرد و فرمود معاشر اصحابی اوصیکم بالدنیایا فیکم
بهاستوضون وعلیها حریصون وبهاستتسکون معاشر اصحابی ان الدنیا دار ممر و الاخره
دار مفرق فخذوا من ممرکم لبقترکم ولا تنهکوا استارکم عند من لا یخفی علیہ استارکم
واخر جوامین الدنیا فلو بکم قبل ان تخرج منها ابدا نکر اما را آیتم وسمیعتم ما
استدرج به من کان قبلکم من الامم السالفه والقرون الماضیه الفتره
کیف ففتح مستورهم وامطر مواجر الموان علیهم بتبدیل سرورهم بعد خفض علیهم
ولین رفاهیتهم صارا واحصا بد النعم ومدارج المثالی اقول قولي هذا واستغفر الله لی و لکم
ایکروزه یاران من بهمانا اندرز و پند گویم شمارا بنگاهسانی و آبادانی سرای جاودانی و در کار این خانه امان آید
و سعدن آفات و بیگانه آسمانی شمارا پند و اندرز نیارم چه این جبهه جهان اگر بید و دانش نگیرد و سر انجام با نکاش
باز دانند کس از پند و اندرز نیگوست و شما یکسره بفریب او گرفتار و بر کبر و زوال و نصیحت و وصیت و علم و تجرب
یا فقه و برزخارف آن ستخر شده اید و میداند بر ایمان غدر و فریبش در بند و آرمند میگرداند ای یاران من همانا این
فریبند چنان سرای برگذراست و آنچنان جاویدان خانه زیستن و ماندن پس از گذرگاه خویشتن برای آرامگاه
و سرای زیستن نوشته بر گیرید و پردای کارهای ما سازو کردارهای ما بنچار خویش ادر پیشگاه نیک که پوشیده ای شما
بردی نهفته نیست پاره نخواهید و بیرون برید از اینچنان گذران دلهای پر آرزو آردان خود را پیش از آنکه غمشما
شمارا بیرون بزند و در خانه کور آرزو کیزه آیا نکران نیستید و نشیند اید که پیشینان گروه و برگذشتگان آنچه پس
از خویشتن چه بهره یافتند و چه بگذر شدند و چه برداشته و چه با خود بردند آیا نکران نیستید که چگونه آنچه پوشیده
داشتند آشکار شد و آنچه نهفته کردند رسوا و نمودار گشت و چله ابر زاری و دیرانی برایشان باریدن گرفت و از پس
که چراغ زندگانی ایشانرا از تند باد حوادث و تباهی خواهموش ساخت چگونه روز شادی ایشانرا دیگر کون و آنروز کا
زندگانی و کامرانی ایشانرا باثر کون نمود و یکسره دستخوش تیرنج و زوبین مرک گردیده در گشت زار آمدان از دس
و دشنه مرک در دیده و ناچیز در چنگال سوک و ماتم و اندوه و نفهم و زبیه ای رنج و رنجوری دچار شدند همانا اینچنان
گفتم چهاره بسگویم و از خدای از بهر خویشتن شما خواهستار ام برش و تجشایتم در کتاب کشف الغم قوم هست که
سید بن مر جانه گفت روزی در خدمت علی بن الحسین علیهما السلام بودم و بان حضرت عرض کردم از ابوهریره پرسیدم
میگفت رسول خدا صلی الله علیه و آله میفرمود من اعنق رقبة مؤمنة اعنق الله بکل ارب منها اربا
مینه من النار حتی انه لیعنق بالبدالید وبالرجل الیرجل وبالفرج الفرج یعنی هر کس بنده نوسنی آزاد نماید
خداوند بجای هر پاره از اعضا کی آن بنده پاره از اعضا کی او را از شرکات بخت نماید آنجا که در عرض دستی دستی و او
از ای پانی پانی و در برابر فرجی فرجی میگوید امام زین العابدین علیه السلام فرمود تو اینکلام را از ابوهریره شنیدی
عرض کردم آری پس آنحضرت روی بایک تن از غلامان خویشش آورد که برترین و نیکوترین غلامان آنحضرت بود
عبد الله بن جعفر آن غلام را بیچاره دینار از آنحضرت میخرید و قبول فرمود پس آن غلام فرمود انک حر لوجه الله
تو محض رضای خدا آزاد هستی و آنحضرت در دعای خویش عرض میکرد اللهم من انا حتی تعذب فوعز بک

بهاستوضون وعلیها حریصون
والبیاد اذیبتکم وعلیها
تکونون وعلیها تفرجون
وعلیها تفرجون وعلیها
تکونون وعلیها تفرجون

زنج دوم از کتاب مشکوه الادب ناصری

مَا بَرَّزِنُ مُلْكًا حَسْبًا وَلَا يَفِيحُ إِسَاءَةً بِي وَلَا يَنْقُصُ مِنْ خَزَائِنِكَ حَيْثُ وَلَا يَزِيدُنَا قَهْرًا بَعْدَ نَفْسِي سَجْدًا مِّنْ دَائِمِ مَعُونَةٍ
 مَن كَيْسَتُمْ كَمَا تَبْنِي حُجْرَتِي سَوَكُنْهُ بَغْرَتٌ وَبَرْزُكَوَارِي تَوَيْسِحُ زَيْبٌ وَزَيْبَتٌ نَمِيدُ بَدَلُكَ تَرَا حَسَانٌ وَنَيْسِكُنْ
 وَيَسِحُ بَدْوَانُ حُجْرَتِي سَوَكُنْهُ بَغْرَتٌ وَبَرْزُكَوَارِي تَوَيْسِحُ زَيْبٌ وَزَيْبَتٌ نَمِيدُ بَدَلُكَ تَرَا حَسَانٌ وَنَيْسِكُنْ
 در آنچه هر دو وقت من یعنی در یوزکی و مینواری من بر کنجینه توئی افزاید و اگر مرغی فرمائی از خزینه تو کاسه میگرد
 در اصول کافی از ابو حمزه ثمالی مرویست که حضرت امام زین العابدین علیه السلام فرمود از اجمع الله عزوجل الآلات
 وَالْآخِرِينَ فَأَمَّ مُنَادٍ مَّادِي نِدَاءً لَسَمْعِهِ النَّاسُ يَقُولُونَ ابْنَ الْمُتَخَابِرُونَ فِي اللَّهِ قَالَ فَيَقُومُ عُنُقٌ مِّنَ
 النَّاسِ فَيَقَالُ لَهُمْ إِذْ قَبِلُوا إِلَى الْجَنَّةِ بِغَيْرِ حِسَابٍ قَالَ فَلَقَاهُمْ الْمَلَائِكَةُ فَيَقُولُونَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
 إِلَى الْجَنَّةِ بِغَيْرِ حِسَابٍ فَيَقُولُونَ فَأَيُّ ضَرْبٍ أَنْتُمْ مِنَ النَّاسِ فَيَقُولُونَ نَحْنُ الْمُتَخَابِرُونَ فِي اللَّهِ
 قَالَ فَيَقُولُونَ وَأَيُّ شَيْءٍ أَعْمَلْنَا لَكُمْ فَاَلْوَأَحِبُّ فِي اللَّهِ وَبُنْعُضُ فِي اللَّهِ قَالَ فَيَقُولُونَ نِعْمَ أَجْرُ الْعَابِلِينَ
 یعنی که هر گاه خدا می عزوجل خلق اولین و آخرین را در روز بارشین فریاد کند و اندک نماند که یاری شود و پنهان
 آواز بر کشد که تا منت اهل محشر نرسد آنگاه گوید کجا هستند آنکه در حضرت خدای بدوستی و محبت بودند پس
 گروهی از مردمان از میان آفریدگان برپای شوی آنگاه ایشان گویند بدون حساب در معرض حساب آید پشت
 توید پس حتی از فرشتگان با ایشان ملاقات نمایند و گویند کجا می شود در جواب گویند بدون حساب بخت هر چه
 ملائکه میند شما از چه طبقه می باشید آنسان که محبت خدای و زید ایم فرشتگان گویند اعمال شما بود
 گویند را خدا می بدست شماست و زید غیر و هم در راه خدا با بدال نماز استنان دشمن بودیم یعنی محبت
 نشد حرمت نکردیم و ماست حرمت و سنگاب مانع امر خالق از نفسین و سموات و اطلال که گویند سبک است پادشاه
 مشکوه در اصول کافی معلوم است که ابو حمزه ثمالی از حضرت امام زین العابدین علیه السلام روایت نموده است
 که آنحضرت فرمودند وقتی از میان خود بیرون شدیم با سلطان دیوار رسیدیم و بر آن لمبه کردیم بناگاه مردی را که در آنجا
 سفید برتن داشت نگران شدیم برپه من میگردانید با غم و غم بر آن حسرت چسبیدیم که ترا اینگونه نکلین و اندوهناک
 بینم آنکس از آن فرزند اللہ جاسر للبر و النجا حیران ما هم و او بود برای امر عیش دنیا است همانا رزق در روزی
 خدای بر کی مدت رسیده کرد در حاصه بساط انعم حضرت و اهب العطا یا برای دوست و دشمن کند و است کفتم
 بر این امر مخزون بخدمت پادشاه بر جانم و حق است که تو کولی قال فعلى الآخرة قوتاً صادقاً فبجاء فيه
 فَلَكَ فَاهِرٌ وَأَقَادٌ كَفْتُ بِسِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِ عَوَاقِبِ انْجَمَانِي اسْتَأْذَنُكُمْ بِأَنَّكُمْ كُنْتُمْ زِيَارَةُ امْرَأَتِي وَبِعَادَا كَاهِ
 رَسْتَاخِرَ مَقْرُونِ صَدَقْتُ وَدَرِجَا حُكْمِنَا بَابَا شَاهِي قَاهِرُ اسْتَأْذَنُكُمْ كَفْتُ قَادِرُ اسْتَأْذَنُكُمْ وَهِيَ بَرَايِنِ شَاهِي
 بِدَائِرَةِ خَدِّ نَزَّحِيَانِ بِأَنَّكُمْ تَوْبِي كَفْتُ بِسِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِ عَوَاقِبِ انْجَمَانِي اسْتَأْذَنُكُمْ بِأَنَّكُمْ كُنْتُمْ زِيَارَةُ امْرَأَتِي وَبِعَادَا كَاهِ
 وَهُوَ بِسْمِ امَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِيفْرِي دَائِرَةِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِي كَفْتُ بِسِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِ عَوَاقِبِ انْجَمَانِي اسْتَأْذَنُكُمْ بِأَنَّكُمْ كُنْتُمْ زِيَارَةُ امْرَأَتِي وَبِعَادَا كَاهِ
 اللَّهُ قَدِمَ بِحَبِيْبِهِ فَلَبْتُ لَا قَالَ فَهَلْ رَأَيْتَ أَحَدًا يُؤَكَّلُ عَلَى اللَّهِ فَلَمْ يَكْفِهِ قُلْتُ قَالَ لَا قَالَ فَهَلْ رَأَيْتَ أَحَدًا
 سَأَلَ اللَّهَ فَأَمَّ بَعِيْدًا فَلَبْتُ لَا تَمَّ غَابَ عَنِّي أَنَّهُ كَفْتُ بِسِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِي كَفْتُ بِسِ اسْمِ نَدْوَةٍ تَوْبِ عَوَاقِبِ انْجَمَانِي اسْتَأْذَنُكُمْ بِأَنَّكُمْ كُنْتُمْ زِيَارَةُ امْرَأَتِي وَبِعَادَا كَاهِ
 خواننده باشد و نه ای دعوت او را اجابت نفرموده باشد لکن گفت بیچ دیده باشی کسی در همت خویش نزد تو کل کرد

کلام
امام در باره
سجده

۱۱۵
تعبیر
در باب اول

ربع دوم از کتاب مشکوٰۃ الأئمة الناصری

که مسح طاقف صبه روی و نیز روی تذکر نماید و آن رنج و شکنج بنید که غم نامگان و مصیبت زدگان راعشری از شمارش
 فرو گیرد و پس گاه بگناه وصول مصیبت و حصول پاره امراض و بلیت یک نوع رافت و رحمتی است از حضرت احدیت و دیگر نیز
 ان الجسد اذا لم یمرض اشیر و لا خیر فی جسده یا شری یعنی جد چون رنجور نشود و یکسر بلاستی و تن آسانی و خوشی
 فرضی بی پای برود و فریفتگی و فرج بیرون از اندازه نخواهد یافت و هیچ خیره خوبی در آنجسد و هر کل نیست که باین صفت باشد چه
 باین سبب از یاد خدای غافل و از عواقب روزگار جاہل میگردد و بر قنوت و شکر است دوام نگیرد و سر انجام دستخوش کسب
 و خاطر میشود در کتاب جامع الاخبار مفسر است که حضرت علی بن حسین علیهما السلام میفرمود **وَعِمَّ الْوَجَعُ الْحَسَنِي يُصِيبُ**
وَيُعْطِي كُلَّ عَضْوٍ قِسْطًا مِنَ الْبَلَاءِ وَلَا خَيْرَ لِمَنْ لَا يُدَبِّرُ لِي فرمود خوب در روی و مرضی است بر ضرب زبراک رنج
 جشن از روی عدل قله بر تمامت بدن سرایت میکند یعنی المش در تمامت بدن یکسان است و در جمله کالبد یک میزان بلا
 وارد میکند و هیچ نیز نمی نماند در آن کسی که مرض دبلانی متخمس است تا نگردد و **وَقَالَ إِنَّ الْمُؤْمِنَ إِذَا حَمَّ حَمِّي وَاحِدَةً**
تَنَازَرَتْ الذُّنُوبُ مِنْهُ كَوَرْنِ الشَّجَرِ فَإِنْ حَارَتْ عَلَى فِرَاتِهِ فَأَيْدِيهِ لَسَبَّحٌ وَصِيَا حُهُ تَهْلِيلٌ وَتَقْلَبُهُ عَلَى
فِرَاتِهِ كَمَنْ يَضْرِبُ سَبَّحًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ أَقْبَلَ عَيْدُ اللَّهِ بَيْنَ إِخْوَانِهِ مَغْفُورًا لَمْ يَقْطُوبِ لَهُ إِلَّا مَاءٌ وَوَدَّ
لَنْ عَادَ وَالْعَاقِبَةُ أَحْسَنُ میفرماید چون موسی که قارایت نبی تب شود بیادش از رحمت گناہان او چنانکه برک زد در زمان
 فروریزد و اگر از مرض خندان جوال انجامد که مریض از فروش بفرش جای کند مال و را بجز تسبیح و صیحه او را منزلت تهلیل وزیر
 در وی شدن او از تاب مرض بفرشش منزه آلمسی است که با شمشیر خویش تن در راه پروردگار زد و این جهاد و زرد و اگر با کت
 صحت و سلامت از ذنوب بر جای ماند در میان برادران دینی و بگمان خویش مطهر عن الذنوب و مغفور الی عبادت
 خدای روزی سپارد و خوشا و خنکا بر این روزگار سپردن و اگر با چنین حالت بخدمت خدای راه برگردد خوشا و خنکا بر این
 که زیم و آن اگر بماند بعد از پال شدن از ذنوب مجد و اسیر به چسب خسانی و وسوسه شیطان کرد و دو بمعاصی حضرت
 سبمانی زندگانی سپارد و ای چرخین زنده کی زنده ماندن اگر بپاید و عبادت خدای روزگار سپارد و این چنین زندگانی
 و عاقبت از سبب تامل نفس انسانی و ترقی و بر خوراری از معالی جاودانی است باری ما نوشته از جای پشردن بد کرد
 سرائی راه از نفس است و **وَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَتَّى لَيْلَةٍ كَفَّارَةٌ سَنَةٍ وَذَلِكَ لِأَنَّ الْمَهَابِعِي فِي الْجَسَدِ سَنَةٌ**
 بهم حضرت علی بن حسین علیهما السلام میفرماید که شب کفار کنان یکسال است و الم و رنج و ضعف و نقابش تا
 یکسال در جسد محموم باقی است زیرا که این مرض چهار روح حیوانی و تمامت بدن است و از قلب ناشی میشود از نیروی بر تمامت
 اعضا و اجزا چار میگردد و زحمت و نقابش تا مدتی برپای است و این کلمات و این آیات که از انجیل و اولیا خدا
 صلوات الله علیهم هست همه از روی رضای بقیه می آید و تقدرات حضرت پروردگار و حال خضوع و خشوع

نوعی است

نوعی است

اقال
بر کشته
ساز

و نهایت توکل و اقبال است

ذکر فضائل حضرت علی بن الحسین صلوات الله و سلامه علیهما

فضائل حضرت علی بن الحسین

فضائل انند و اور فضائل پیغمبر است و فضائل پیغمبر از تحت اثری مافوق عرش اکبر است پس هر چه تقدید نمایند
 و هر چه در کارش بگذاردش آوند قطره از سحاب و ذره از آفتاب و توده از جبال رسالت و جبه از زمین و

در احوال حضرت سیدنا جیدین علیه السلام

و سموات را ماند و چون آب در یاراکرتوان کشیدیم بعد از آنکه یکدیگر چشیدیم هر کس باز از استیجاب و استطاعت و بعضا
 خویش کسب ثوبات و مقامات را خانه بزمانه و قسلی از پی رستی خواهد گذاشت و شرط ارادت و بسط سعادت را شرطی
 خواهد گذاشت از این شهاب زهری سطور است که علی بن حسین علیهما السلام را حدیث کرد و او از هر بنی اشقی که مادر
 یافته ایم افضل است قال اَجِبُونَا حَبَّ الْاِسْلَامِ قَمَا اِذَا لِحُكْمِ لَنَا حَتَّى صَارَ شَيْئًا عَلَيْنَا
 فرمود ما را دوست بدارید بقاعده و قانون اسلام همانا دوستی شما با ماست میسر که برای اعیب و شین است یعنی
 دوستی مانده چندان غلبه بورزید که بیرون از قانون اسلام باشد و از آن مقام خارج شده باشد و اینگونه دوستی با
 ما بود لکن اگر با فراط بروید و یار ما است با ما است بدید که بیرون از مقام مخلوق نیست و ما بدان رضی باشیم
 این دوستی شما برای ما اعیب و شین است و زبان مخالفان دراز می شود و آنوقت از آن مقام هم که ما بدان اندریم همی
 خوانند فرود آید آن بی احمقید از سیمان بن ثوری روایت می کند که وقتی بر روی در حضرت امام زین العابدین
 بسبب تپاش بر کشود و در روی آنحضرت فرادان آنحضرت را بست و لکن در آن سناق و کینه در به و امام
 فرمود اَفَادُونَ مَا نَقُولُ وَفَوْقَ مَا نَقُولُ نَفْسِكَ سَنَ رَسِيكُونَ اوصاف و محامد و سناش را تو بر زبان
 میآوری نرو و درم لیکن از آنچه در نفس خود در حق بن عقیدت داری برترم و از این کلام باز نمود که از درون تو
 آگاهم و مقام و منزلت و فضایل من از آن فروست که تو و امثال تو بتوانید دریافت و دیگر در جارا لا نوار کتب
 اخبار سطور است که زهری گفته است ادراک نموده اند هیچک از مردم اینجا یعنی بلبلت بنی سلسله علیه آله و عجمت
 بنی شام برتر و فروتر از علی بن الحسین علیهما السلام را و دیگر از حماد بن حذیف غطار کوفی مرویت که با هنگام سفر
 حج بیرون شدیم و شب هنگام از زباله بلوچ رسیدیم و زباله بروزن سجا نام موضعی است و این هنگام بادی
 سیاه و تاریک وزیدن گرفت و قافل را از هم پراکنده داشت چند آنکه در آن بیابان متحیر و مهیوت ماندند و من در
 بیابانی بیرون از آب و گیاه و فحالی از دشمن و دست در ماندم و چون تاریکی شب نیک و من گسترده بر درختی مان
 پناهنده شدم و چون یکبار در جهان در پرده ظلمت و ظلام سپرده گشت ناگاه جانی با اظهار بیض یعنی جامه های زرد
 و کهنه سفید که بوی شک از وی بر میدی پدیدار دیدم با خویش گفتم همانا این جوان تنی از اولیای بزرگان
 است بیابیت خویش ترا پوشیده بدارم تا کار و کردار شن بازیم پس چند آنکه ممکن بود خود را پوشیده بداشتم
 آنچنان که موضع بیابان نهادن نماز ساخته شد نگاه پای جت و بیگفت یا اَرِنَا اَحَاطَ كُلِّ شَيْءٍ مَلَكًا اَوْ قَهْرًا كُلِّ
 شَيْءٍ حَبْرًا اَوْ مِجْلَبًا فَلَئِنْ فَرِحَ الْاَقْبَالِ عَلَيْنَا وَ اَلْحَفِيضِ مَبْدَانِ الطَّيْعَانِ اِئْتَى اَنْكَرٌ بِرَبِّ خَيْرٍ مِّنْ عِلْكَ دِمْلُوكُ
 و سلطنت و احاطت محیط و بر هر چیزی تنه و خبیثه بیرون ظاهر کند و مخلوط فرماد دل از فرج و سرور اقبال و روی
 آوردن به پیشگاه غزه جلال خودت و ملحق و ای مراد آنفرصه که باطاعت تو روز می سپارند پس زان نماز
 و چون نگران شدم که اعضا و ارکان او تمام است آماده نماز کردید و حرکات او سکون گرفت برخواستیم و با مکان
 که همیای نماز شد با ایستادم و همی نگران شدم که از دیدگان مبارکش مانند الماس شب اشک همی فرو گزیدند
 کا نماز بسیار استم و از عقبش ایستادم و بساعت اندر که می محرابی پدید گشت چنانکه می دیدم و همی بدیدم که بر وقت
 باقی میگذشت که در آن آیت از وعده و وعید مذکور بودی با کمال له و چنین عادت فرمودی و چون تاریکی روی

خویش کسب ثوبات و مقامات را خانه بزمانه و قسلی از پی رستی خواهد گذاشت

این دوستی شما برای ما اعیب و شین است و زبان مخالفان دراز می شود

کلام زهری در این
آنحضرت
دیدن
همان بن حذیف
آنحضرت را

سج دوم از کتاب مشکوه الادب نامری

بنایت گذاشت از جای خویشن جنت و بهی عرض میکرد یا مَنْ قَصَدَهُ الطَّالِبُونَ فَاصَابُوهُ رُشْدًا وَآمَنَهُ الْخَائِفُونَ
 فَوَجَدُوهُ مُنْقَضِلًا وَجَاءَ إِلَيْهِ الْعَابِدُونَ فَوَجَدُوا نَوَالًا يَكْسِبُهُمْ جُودًا وَنَوَالًا يَكْسِبُهُمْ جُودًا
 در حالتیکه ایشانرا مرشد است و چون ترسند کانشن جویند در یابند او را متفضل یعنی او را بر خود متفضل مینند و چون
 پناه برند بسوی او پرستند کانشن در یابند او را نوال و عطا و بهره از بهر خویشن حاد بن حلیب میگوید این وقت بیم کردم
 که مبادا شخص او از من ناپدید شود و اثر او امرش بر من پوشیده بماند پس در او در آوردم و ختم و عرض کردم ترا سوگند
 میدهم با آنکه کمال و خستکی رنج و تعب از تو بر گرفته و ذوق لذت ترس و رعب در کام تو ننماده بر من رحمت آورد
 مراد در جناح مرحمت و عنایت جای ده چه سن ضاآن کمر استم و بهی آرزو مندم که بگردان تو روم و بکنار تو شوم
 فرمود اگر تو کل تو از روی صدق باشد کمره نباشی لکن با من متابعت گیر و در راه مراقت جوی چون کنار آمد خست
 رسید دست مرا گرفت و مرا بچال بی آمد که مرکز زمین در زیر قدمم در هم فرودیده بهی آید و چون روشنی روز بسط
 بر کشید با من فرمود ترا بشارت باد بهما این مکان مکه معظمه است و من صدای حاج و ضجیه حاج بشنیدم عرض
 کردم ترا سوگند میدهم بر روز آرزو وفا و یعنی قیامت تو کیستی فرمود اکنون که سوگند میدهمی من علی بن الحسین بن
 علی بن ابی طالب صلوات الله علیهم اجمعین میباشم در بحار الانوار مسطور است که وقتی شخصی در میان
 از یکسوی روان دید که جاها می فرسوده کهنه برتن و آثار بیت و جلالت از دیدار مبارکش مبرهن بود و از مردان
 بر یکسوی راه می پیو دبان جوان گفت اگر از مراتب حال کلانی خویش با نیجاست شکایت برمی تواند بود که پاره بود

و در بحار الانوار
 در باب حاجت
 در بیان حاجت

ترا با صلاح آورد و بر تویت باز دارند انخوان این اشعار قره فرمود

لِبَاسِي لِلدُّنْيَا التَّخَلُّدُ وَالصَّبْرُ	وَلِبَسِي لِلْآخِرَةِ الْبِشَاشَةُ وَالْبُشْرُ
إِذَا عَنَزْتُ إِلَى مَرَجَاتٍ إِلَى الْمَرْجِ	لِأَنَّ مِنْ مَوَاقِمِ الَّذِينَ لَهُمْ فَخْرٌ
الْمَرْجَاتُ الْعَرْفُ قَدْ مَانَ أَهْلُهُ	وَأَنَّ التَّدَايَ وَالْجُودَ صَمَّهَا قَبْرُ
عَلَى الْعَرْفِ وَالْجُودِ السَّلَامُ مَبَافِي	مِنَ الْعَرْفِ لَا الرَّسْمُ فِي النَّاسِ الذِّكْرُ
وَقَائِلُهُ لَمَّا رَأَيْتَنِي مُسَهَّدًا	كَأَنَّ الْحَثَامِي مَلَيْتُهَا الْجَمْرُ
أَبَاطِنُ دَائِهِ لَوْ حَوَى مِنْكَ ظَاهِرًا	فَقُلْتُ الَّذِي لَمْ ضَاقَ عَنِّي السَّعْدُ
تَغَيَّرَ أَحْوَالِي وَضُدَّ أَحْبَابِي	وَمَوْتُ ذَوِي الْأَصْفَانِ الْكَلْبُ

نوع کلبه
 و قائله نصر بن عقیل
 مقدم کراشته و آید
 و قول اباطن داود
 لغاس و لو
 لکنی

چون این اشعار که بجز از مراتب زهد و قناعت و بی نیازی و مناعت طبع خبر میداد بشنید در صد شناسائی نخواست
 برآمد معلوم شد که علی بن الحسین علیهما السلام است پس گفتم آبی آن یکون هذا الفرج الا من ذلك لعین
 یعنی مجال است که این فرخ فرخ و این جود بلند پرواز جز از این شیان یعنی شیان بنوت رخ نموده باشد یعنی مجال
 این گوهر نشان جز از معدن بنوت و صدف ولایت نمودار گردد و جوهری در صواح اللغه میگوید عن بضم عین جمله
 تشدید شین بجز خانه مرغ است که در درخت باشد و و گره و کن لانه مرغ است که بر دیوار یا بر گره باشد و الفرج و اوجی
 خانه مرغ است که در زیر باشد عشته عشا ش جمع است و تمیش یعنی خانه ساختن مرغ است و دیگر تعبیر
 بن المبارک روایت کند وقتی برای اقامت حج بگردد روی نهادم و در آن حالت که با مردم حاج راه میبرد بنگاه کودکی

احوال حضرت سیدالتاجیدین علیه السلام

مفت ساله و اگر زهت ساله را نگران شدم که از کیسوی مردم حاج روان بود و با وی نوشته و بارگشتی نبود پس بدو نزدیک
شدم و سلام فرستادم و گفتم با کدام کس این بیابان میوردی فرمود با خداوند این سخن چون بشنیدم انگو که سخت
در نظرم بزرگ افتاد گفتم ای فرزندان زاده و راه تو صحبت فرمود زادی تنوائی و زاجلی و جلالی و قصدی مولا
تو شه من پرینکای من مبارکش من دو پای من و معبود من مولای من است از این سخن سخت در دیدار من عظیم
و بزرگوار آمد پس گفتم ای فرزندان زاده سائید بهشتی فرمود و مطلبی عرض کردم پس گیتی فرمود اشکی گفتم پدرت کجاست
و از کدام رشته فرمود علوی فاطمی پس از آن سخن که من میبینم آیا بیسوقت شعر گفته باشی فرمود آری

عرض کردم پاره از اشعار خود در فرات فرماید پس شعر فرمود

لَكُنْ عَلَى الْخَوْضِ زُورًا دُهُ
فَدُوْدٌ وَسَبِيْنٌ وَرَادُهُ
وَمَا فَازَ مَنْ فَازَ الْاَبِيْنَا
وَ الْخَابَ مَنْ حَبَّنَا زَادُهُ
وَسَنْ سَتْرَنَا فَالْبِنَا الشُّرُوْدُ
وَمَنْ كَانَ غَاصِبَنَا حَضْنَا
وَمَنْ كَانَ غَاصِبَنَا حَضْنَا

چون این بیت بگویند از دیده ام میاید یک است باقی که بر آمده از کار خج فرات است و مر جیت کردم و با طبع سیم
و در آنجا جماعتی زود صدقید هر روی بدست کرده اند در آنجا کیت بیع ۵۰۰ کوه که را نگران شدم از وی
پرسش کردم گفت در بن العابدین بلایه مردم است معلوم باد که این اشعار در زبان حالات خدایا امام محمد
سلام الله علیه باد است اما این حدیب که کما من وقت مذکور است و تواند بود که اشعار از حضرت امام زین
العابدین علیه السلام بخواه باشد و در بن سید علی در آن مقام نشاء فرموده باتا بر صورت
مدانوار واحد هستند و هر چه گویند همه کوه اند در کتاب مالی صدوق علیه لرتنه از حضرت امام زین
علیه السلام مرویت که علی بن احمین علیهما السلام فرمود نَحْنُ اُمَّةُ الْمُسْلِمِيْنَ وَ حُجَّجُ اللّٰهِ عَلَي الْعَالَمِيْنَ وَ
سَادَةُ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ فَاةُ الْفِرِّ الْمَجْلَبِيْنَ وَ مَوَالِي الْمُؤْمِنِيْنَ وَ نَحْنُ اَمَانُ اَهْلِ الْاَرْضِ كَمَا اَنَّ الْخَوْفَ
اَمَانٌ لِاَهْلِ السَّمَاءِ وَ نَحْنُ الَّذِيْنَ بِنَا بِمَسِكَ السَّمَاءِ اَنْ تَقَعَ عَلَي الْاَرْضِ الْاَبَا ذِيْنَهٗ وَ مَا نَسَكَ
اَنْ يَمْسُدَ بِاَهْلِهَا وَ بِنَا يَنْزِلُ الْعَيْتَ وَ بِنَا يَنْشُرُ الرَّحْمَةَ وَ يَخْرِجُ بَرَكَاتِنَا الْاَرْضِ وَ لَوْ ذُوِي الْاَرْضِ
مِنَّا لَسَاخَتْ بِاَهْلِهَا ثُمَّ قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَلَوْ خَلَوْ الْاَرْضُ مِنْكُمْ خَلَوُ اللّٰهُ اَدَهٗ مِنْ نَحْنُ
اللّٰهِ فِيهَا ظَاهِرٌ مَشْهُورٌ اَوْ غَائِبٌ مَسْتُوْرٌ وَ لَا تَخْلُو لِي اَنْ تَقُوْمَ السَّاعَةُ مِنْ
حُجَّةِ اللّٰهِ فِيهَا وَ لَوْ لَازِلِكَ لَتَرَعْبَدَ اللّٰهُ مَا نِيْمُ اَيُّهَا سَلَامَانَ حَجَّتِي بِرِجَالِي رَحْمَانِيَا
بزرگان آری که در آنجا در عبادت خدای سبحان در آنجا دارند و ما نیز در آنجا
مانیم مایه این است که خلق زمین در آنجا که ستارگان آسمان بر اهل آسمان زمین امان باشد و سبب وجود ماهی
باشد که خداوند آسمان را نگاه میدارد که جز به سنوری خودش بر زمین فرود نیاید و بسط آسمان نگاه داشته
شود که بر اهل خودش سیل کند و ایشان را در آنجا که دو سبب با باران از آسمان فرود آید و رحمت برادر زمین است که فرود
و بر فات زعیفر از زمین نمایش و فرایشن به بعضی رویند نیاید بر وی و بر مردم فایدت رسا و اگر در زمین از ما کهن

درین کتاب
احوال حضرت سیدالتاجیدین
علیه السلام

درین کتاب
احوال حضرت سیدالتاجیدین
علیه السلام

ربع دوم از کتاب مشکوه المصابیح

بسم الله الرحمن الرحيم

نباشد زمین اهل خود را فرو گیرد و از پس این کلمات شرافت آیات فرموده و از آن هنگام که خدای آدم علیه السلام را بیافرید هیچوقت زمین از حجت خدای خالی نبوده و آن حجت یا آشکار و برکشیده و پدیدار بوده است یا پنهان و پوشیده است یعنی بسبب اقتضای وقت و حکمت خداوندی و از این حالت زمین خالی نباشد تا کما بیکه روز رستاخیز پدید آید و اگر این نبود خدای پرستش نشدی با بنگله سلیمان بن مهران اعمش که راوی حدیث است میگوید به حضرت صادق سلام الله علیه عرض کردم چگونه مردمان بان حجتی که غایب و مستور است بود مندی شوند قال کما ینفقون **بِالتَّحْمِيلِ اذْ سَنَهَا السَّحَابُ** فرمود چنانکه جهانیان بنور آفتاب بهره یاب میشوند تا بیکه در حجاب سحاب مستور است پس سحاب صروف عرضه میدارد که وجود امام علیه السلام که نور حقیقی و آفتاب نورپوش کارگاه آفرینش و شمس نبی جرم کون و پیکاه خداوند است ناچار است ذرات کانیات و اشیاء موجودات بفروزش و فروغ آن نور پاک روشنی و نمود گیرند و وجود فاضل نمود این انوار ساطعه واحد مایه مدار و نایش تمامت عوالم و معوله است چه دیگر اشیاء در برده ظلمت و کورت ظلام و جلباب تیرگی در حجاب هستند و اگر آن فروغ و فروغ نیابند و با شعله آن انوار لاسعه بهره یاب شوند با معدوم چه تفاوت دارند بلکه نور در مقام وجود و حکمت در حالت عدم است و اگر بسبب ایشان بودی چیزی از کتم عدم چه و ن نشندی و اینکه میفرماید چون ستارگان آسمان مایه این و امان اهل زمین هستیم نیز فرمود بسبب آسمان بی پای است دلیل همین مطلب است که در حقیقت بنا بر وجود بسبب مایه باشد و اگر نباشیم موجود نخواهد بود و حاصل آن نور و آن شمس حقیقی مایه و جهانیان چون آیه که تابش آفتاب جهانیان پدیدارند و خود بلا صال خیری نیستند بنور و تابش فروغ مانایان هستند و نیز خداوند میفرماید که جن و انس اینا فریدم که برای آنکه پرستش من گرانند یا کبخی محقق بودم که دوست داشتم شناختنم و مردمان را بیافریدم تا عبادت کنند و بنمایند و مراد از عبادت معرفت است پس علت غائی در ایجاد موجودات و انشاء ممکنات معرفت میباشد و ایندوم میفرماید که در زمین حجت نباشد خدای عبادت نمیشود معلوم میگرد که اگر امام در زمین نبود کسی دارای جنبه علی خلقی نبود و چنانکه موجودی در سبب معرفت حاصل نشدی و مخلوق آنها اشتیاق نیفادی و چون آمده سلام الله علیه همین که بنما در اول انوره احدندای بسازانهای بیرون از حد و شمار پیش از تمامت خلق آفریدگان آفریده شدند و خدا را بر چه طوره چنانکه باید عبادت کردند پس معلوم میشود که مقصود از مطلق خلق همین انوار ساطعه و اطلاق مطلق منصرف از بندگی است زیرا که اگر جز این بودی بایستی قبل از خلقت این مخلوق علت غائی که معرفت است موجه نشده باشد با اینکه حاصل معرفت با آمده صله است و کلام وقت بود که نبودند و پرستش نمودند و دیگران چه معرفت حاصل خواهد شد چنانکه فرموده اند **مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَجَبَهُ يَا رَحِمَ اللَّهُ اَعْرَفَ قَدْرَهُ** و از این جمله برمیاید که بانه این نوع مخلوق از حالت آن معرفت مخصوص محروم هستند یعنی آنست که قابلیت را ندارند چه در مقام تمثیل میفرماید هر کس خود را شناخت پروردگار خود را بشناخت یعنی او میداند خود خویش را بشناسد چگونه از معرفت پروردگار مردم نیز ندانند اینک اگر خود را شناخت پروردگار را بشناسد زیرا که آن ذات تعالی مبارک سواهی این بیانات است و مخلوق را از خالق و محاط را از محیط و ظلمت را از نور و ممکن را از واجب چه معرفتی است و از آنسوی که خدای میفرماید بیافریدم تا مرا بشناسند معین میکند در این مقام مخصوص بنان انوار طعنه

احوال حضرت سید الساجدین علیه السلام

و علت غائی در ایشان موجود است و بلا علاج دیگر مخلوق طفیل وجود ایشان هستند و اگر نه افاضت ایشان بود
 هرگز در مقام وجود سیر نکردی و اگر در محلی فرمود ما عرفناك حق معرفتك منافی این سببیت زیرا که
 بلفظ حق تخصیص داده اند و البته در مقام نعم نعم حقیقی و حاق معرفت که مخلوق را در خالق محال است جز این گفته شود
 و پیغمبر صلی الله علیه و آله یا امام که آن مدارج عالی در یافته اند بهتر دانند که هر چه خدای عم نواله را بنمستای بخیر عباد
 کنند و شکر سپارند حق عبادت و شکر معرفت بجای نیارده باشند و در عرفناك بصیغه تنکیم مع البصر و کلمه
 عموم است ز آنست که دیگر کرد و کورک ن نیز خود را درون این عموم شمارند بلکه مخصوص بان نوار ساطعه است چه از خست
 که فرمود خدای بخشاید مردی را که قدر خود را بداند و اندازه خویشتن شناسد ما مردمان را از این گونه طمع و طلبها منع
 داشتند و باز نموده شد که ابد این مراتب نزدیکی نوبت است اینک فرمود بسبب باران آسمان فرود میگردد
 ی زمین برکات خود را ظاهر میگرداند یا اگر بسبب بودی زمین اهل خود را فروری و آسمان بر اهل زمین فرود
 گشتی این نزد لیلی بزرگ و مبرهن است یعنی دره رکاء آفرینش هر چه بستیم بایم زمین و آسمان را بیرون از ما با این
 شت خسر و خاشاک که همه عین علمت و جهالت اند چه استنافی و حاجت است بلکه از معاصی و ضلالت و مفاسد عوالت
 ایجماعت هموار و در رنج و سخت است و اگر بسبب بودی بچهار راه است آوردند بلکه هیچ پدید نیل شد که از خست ایضا
 باشد و اگر بواسطه جنبه علی الخلق ما بودی و آسمان را با این جنبه حاجت نیفاده ای زمین از چهاران بر زمین بریدی زیرا
 میل عالی بدانی محال است و چون جنبه علی الخلق ما و واسطه است در حقیقت این آسمان با این آسمانی زمین است و این
 رحمت او نعمت ای خود را در کمال انظار و منت بر زمین عرضه میدهد یا اگر زمین وجود ما بودی زمین را چه اقدای که کیا
 برویاند و آب بخشاید و نعمت و رحمت و برکات بیرون فرستد بخدای با ناله و نیر بر آوردی و فقیر و قحطی آرام
 بیرون نیارودنی و از این است که تا جهان پای و جهانیان بر جای هستند خدا تا محض رحمت ما نه زمین از خست
 نمازی ندارد و اینک فرمود این محبت یا ظاهر شهر یا غایب ستور است معجزه و خبر از غیب است چه اشارت
 صاحب لاله عجل الله فرجه و موده که مدتی غایب است و در حالت غیبت چون آفتاب در حجاب
 مردمان را بهره باب میفرودد چه دیگر آمده هر کسی سلام الله علیه غایب ستور نبوده و کَسَلُ اللهُ تَعَالَى حَلَّ لِنَبِيٍّ
 وَعَنْ ذِكْرِ الْعِلْمِ وَالْمَعْرِفَةِ وَالْبَصِيرَةِ فِي عَالِي الْأُمُورِ وَدَفَائِيهِ السَّائِلِ وَحَقَائِقِهَا وَرَكْبِهَا
 اجبار مهور است که ابو حازم و سفیان بن عیینه و زهری تمامت گفته اند که در بنی هاشم پنجس از امامان علیها السلام
 علیه السلام افضل و فروتر ندیده ایم و آنچه نیافته ایم و آنچه در قول خدای تعالی وَجَعَلَ اللَّهُ مَا يَشَاءُ مِنْهُ
 اگر این آیت بودی شمارا خبر میگفتم آنچه روز قیامت خواهد شد را رقم صرفی می لویه از آنچه در قاین از طبیبی
 بدیع و لطیف و سخت عظیم شده و میشود و از نهایت علم و غایت القصوی عینش و دانش و بصیرت تا ما امام علیه السلام
 باکان و مایکون حدیثی بزرگ و خبری جامع مفهوم میگردد و بهانا محمد بن یعقوب کلینی رحمه الله تعالی در کتاب
 کافی در سنله بدانند بحدت ابی عبد الله سلام الله علیه می رساند که در آیه مبارکه يَجْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُتَبَّرُ
 وَهَلْ يُجْعَلُ إِلَّا مَا كَانَ ثَابِتًا وَهَلْ يُتَبَّرُ إِلَّا مَا لَمْ يَكُنْ و از اینجا معلوم میشود که علم امام علیه السلام او بازنما
 باکان و مایکون محیط است تا بنا بر آنچه خدا ابرار در ظهور آن بدانند اقدام اصلاح دارد تا با بر آنچه نیست و خواهد شد بر چیزی

من تصدقتم
 بان حضرت در این
 کلام
 دیک

احوال حضرت سیدالتاجین علیه السلام

نخواه حضرت علی بن الحسین سلام الله علیهما میفرماید سوگند بانگس که منحه صلی الله علیه وآله را بر استی بر نبوت بر کشید من این کار را بخرت آوردم و چنان یافتیم که آنحضرت صلی الله علیه وآله فرمود زید بن علی علیه السلام میگوید من بخرت رسانیدم همانطور دیدم که پدرم علی بن الحسین سلام الله علیهما توصیف فرموده بود عیسی بن زید میگوید من آنجان کردم چنان دیدم که پدرم زید توصیف نموده بود احمد بن عیسی میگوید من بخرت پردهم همان توصیف که پدرم عیسی کرده بود در یافتیم و هم در هیچ الدعوات روایت نماند که اختلافی ذکر کرده و کلمه مبارک الله را در پنج مرتبه مذکور داشته و میگوید که حضرت علی بن الحسین سلام الله علیهما فرمود که آن شخص بن گفت آما بفهم گرفتی باید باره بر تو باز خوانم کتعم عادت فرمای و او چنان کرد و من هرگز چیزی را نخواهم و دعا کند مردم جز اینکه با نگرستم و امیدوارم که مراد در حضرت خدای ذخیره باشد با بجز سید بن طاووس ضعیفی الله عنه میفرماید که من همی گویم که آنچه بر ما معلوم گشته و بروایت از پی روایت باز شناخته ایم این است که علی بن الحسین علیهما السلام و جانش رسول خدای صلی الله علیه وآله و دیگر ائمه هدی از عترت طاهره بر اسم عظیم الهی گاه در عالم بودند لکن این ابنا چنانکه با فتنیم مذکور داشتیم نگارنده صرف غرضه میدارد آنچه میدانیم و باخبار و آثار در یافته ایم هم طریقال بعاب ائمه هدی سلام الله علیهم خود اسم اعظم هستند اگر چه چگونگی است که هر کس خدا را از میم قلب باین اسمی مقدمه بخواند البتة مستجاب له غوثه خواهد بود اگر جز این نیست چگونه است که سکون عرش و فرشتش و قرار زمین و مدار آسمان باین اسمی مبارک است والا اغلب انبیا و مرسلین سلف حتی خیر ایشان مثل اصف بن برخیا نیز با اسم اعظم عالم بوده اند پس مرتبت خاتم انبیا و ائمه هدی سلام الله علیهم

در تحقیق
در طبعی

اجمعین بر سایر انبیا و ملائکه چه خواهد بود

ذکر عبادت حضرت علی بن الحسین سلام الله علیهما

در کتاب مالی ص و ق علیه الرحمه از حضرت امام محمد باقر روایت که امیر المؤمنین علیه السلام چون بندگان غلامان بخوردی و چون بندگان جلوس فرمودی و آنحضرت را دو پیرهن سبیلانی بود و سبیلان اسم جانی در روم یا آن پیرهن است که دراز باشد با بجز چون آندو پیرهن را خریاری فرمودی غلام خویش را اجار دادی تا ازان دو هر یک بهتر باشد او را باشد و آندیک را خود بر تن مبارک می آراست و اگر استیغش از گتندی مبارک بر گذشته پاره فرمودی و اگر از کعب میکشدت بر میکند، چنان در میان خلق بامارت و ولایت روز بگذاشت هرگز برای خود آجری بر فرزند آجری خشتی برز بر خشتی نکذاشت و هیچ قطعه را با قطع خود مقرر نفرمود و هیچ سفید و سرخی یعنی دینار و دراهی میراث نکذاشت و اگر چه مردمان را بگوشت و گندم اطعام فرمودی لیکن جویشتن منزل خود باز شدی فان و جو و زیت و سر که تناول فرمودی و هیچوقت دو کار در حضرتش پیدا نکنت که هر دو برای برای پروردگار قمار باشد جز آنکه هر یک سخت تر بود بر بدن مبارک بگذاشت و هزار بنده از اجرت مزدوری و عرق نجسین آزاد فرمود و هیچکس از مردمان آن نیرو و طاقت نبود که بعل آنحضرت کار پای برد و آنحضرت بهر روز و شب هزار رکعت نماز پای گذاشتی و از تمام اهل جهان حضرت علی بن الحسین علیهما السلام بآن محبت و افعال آنحضرت ارقب بودند

عبادت
علیه السلام

در تحقیق
در طبعی

